

Rozważania o Proroctwie dotyczącym dziedzictwa Umilowanym braciom i siostram

Poniższe rozważania są oparte na tym, co Pan JEZUS Chrystus dał mi zauważyć w Piśmie Świętym. Objawienie dane Jego zgromadzeniu wybranych jest pełniejsze, dlatego ważne jest, że jako bracia, i siostry dzielimy się nim wzajemnie¹ (1 List do Tymoteusza 3:15). Moje rozważania są więc tylko fragmentem tego co bracia i siostry odbierają z objawienia (Spisanego) Słowa BOGA.

Zatem z zasadniczego powodu, poniższe rozważania na temat Proroctw nie są ostateczne i ktoś może mieć lepsze ich poznanie i zrozumienie. Stwierdzenie to jest oczywiste, a samo myślenie, że mogłoby być inaczej jest przejawem ignorancji, jednak pragnę zwrócić na nie uwagę. O ile będzie to istotne, to wszystkie uchybienia w poniższym tekście pozwoli wykryć Duch Święty na podstawie Pisma Świętego, każdemu Jego dziecku. Za zwrócenie na nie uwagi bardzo dziękuję. Każdą uwagę rozważę przed Panem JEZUSEM Chrystusem. Ostateczne Proroctwo jest bowiem zawarte wyłącznie w Piśmie Świętym. Sprawa ta wymaga podkreślenia, gdyż niektórzy stawiając swoje *zrozumienie* Proroctwa jako ostateczne, umiejscowili je na równi z samym Proroctwem, czyniąc niemalże (albo dosłownie) nowym proroctwem. Pismo Święte przestrzega, aby nic nie dodawać do Słów Proroctwa Księgi Objawienia JEZUSA Chrystusa (nazywanej powszechnie Objawieniem Jana), ani z niej nie odejmować (Księga Objawienia Jana 22:18-19). Przestroga ta dotyczy całego tekstu Pisma Świętego.

Księga Daniela w wersetach 12:9-10 mówi, że zrozumienie Proroctwa przez dzieci BOGA Jedyne, będzie większe pod koniec czasów niż na ich początku. Za wyjątkiem wspólnego i precyzyjnego zrozumienia, w sercach uczniów Pana JEZUSA Chrystusa, sprawy ich wiecznego zbawienia², zostania uratowanym uczniem, jest szereg spraw zawartych w Piśmie Świętym, co do których zrozumienie ucznia ciągle wzrasta. Wpierw Duch Święty układa myśli serca, a potem umysłu. Tak więc, to co było pięknym wyjaśnieniem proroctwa np. 200 lat temu, jest na ogół tylko poprzedzającym etapem tego, co Duch Święty zechciał odsłonić później i co będzie w Swojej Łaskawości tłumaczył aż do powtórnego przyścia Pana JEZUSA Chrystusa, a nawet i dalej, do nowego nieba, i nowej ziemi, w nieskończoność.

Przedstawione rozważania odwołują się do zdarzeń opisanych w Słowie BOGA, czyli Piśmie Świętym i dlatego cytuję obszernie fragmenty wersetów³. Są one zachętą, aby przeczytać wszystko, co od początku BÓG Izraela powiedział do człowieka.

W końcu sprawa najważniejsza. W poniższym tekście zawarte są liczne rozważania dotyczące Osoby Pana JEZUSA Chrystusa, które na podstawie Pisma Świętego mówią, że jest On z Ojcem i Duchem Świętym Jedynym BOGIEM. Z istotnego punktu widzenia, zamieszczenie tych rozważań można by uznać za niepotrzebne, gdyż to, Kim Jest Pan JEZUS Chrystus poznaje się osobiście wyłącznie na skutek objawienia, które daje dzieciom Ojca Niebiańskiego Duch Święty w zgodzie ze Słowami Pisma Świętego. Oczywiście BÓG Jedyne JEST jedną Osobą:

„Słuchajże Izraelu: Pan, Bóg nasz, Pan jeden jest.” (Księga Powtórzonego Prawa 6:4).

---

¹ Dlatego też podaję czasami imiona braci i sióstr, z którymi zostałem wspólnie tym rozumieniem obdarowany.

² Greckie słowa σωτηρία (sōtēria), σωτηριον (sōtērion), tłumaczy się jako ‘zbawienie’ co znaczy ‘uratowanie’ oraz jako ‘wyzwolenie’, ‘ocalenie’, ‘uzdrowienie’, ‘obrona’.

³ Głównym tłumaczeniem wykorzystywanym w tekście jest Biblia Gdańska, a w dalszej kolejności, Uwspółcześiona Biblia Gdańska.

Rozdział 1: O przyczynie wysłuchania przez BOGA Jedynego prośby o zrozumienie Proroctwa i o pożyteczności dociekania jego znaczenia

Przyczyną wysłuchania naszych prośb, w tym prośby o zrozumienie Proroctwa, jest Miłość BOGA i płynące z Niej dzieło odkupienia i zbawienia, dokonane przez Pana JEZUSA Chrystusa:

„Który, będąc w kształcie Bożym, nie poczytał sobie tego za drapiestwo równym być Bogu, Ale wyniszczył samego siebie, przyjąwszy kształt niewolnika, stawszy się podobny ludziom; I postawą znaleziony jako człowiek, sam się poniżył, będąc posłusznym aż do śmierci, a to śmierci krzyżowej.” (List do Filipian 2:6-8).

Zatem Pan JEZUS Chrystus stał się dodatkowo człowiekiem. Jako człowiek wytrwał w wierze, gdy na krzyżu Golgoty spadł na Niego sąd od BOGA Jedynego. Ponieważ wytrwał w wierze, więc został usprawiedliwiony⁴, to znaczy jako człowiek został uznany przez BOGA za sprawiedliwego. A ponieważ „sprawiedliwy z wiary swej żyć będzie” (Księga Habakkuka 2:4), dlatego na tej podstawie został wzbudzony z umarłych:

„A zaprawdę wielka jest tajemnica pobożności, że Bóg objawiony jest w ciele, usprawiedliwiony jest w duchu, widziany jest od Aniołów, kazany jest poganom, uwierzono mu na świecie, wzięty jest w górę do chwały.” (1 List do Tymoteusza 3:16).

Fakt wzbudzenia z umarłych Pana JEZUSA Chrystusa – człowieka, na podstawie uznania Go z powodu wiary za sprawiedliwego przez BOGA Jedynego, został nazwany tajemnicą pobożności. Z powodu uznania Pana JEZUSA Chrystusa – człowieka, za sprawiedliwego z wiary, napisano:

„Dlatego też Bóg nader go wywyższył i darował mu imię, które jest nad wszystkie imię; Aby w imieniu Jezusowem wszelkie się kolano skłaniało, tych, którzy są na niebiesiach i tych, którzy są na ziemi, i tych, którzy są pod ziemią. A wszelki język aby wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca.” (List do Filipian 2:9-11).

W niebiosach sprawa ta była oczywista od zawsze, gdyż napisano:

„I stał się o tyle wyższy od aniołów, o ile znamienitsze od nich odziedziczył imię.” (List do Hebrajczyków 1:4).

---

⁴ Słowo greckie δικαιοῶν (dikaioō) ‘usprawiedliwiać’ oznacza ogólnie ‘obejmować sprawiedliwością’ lub w węższym znaczeniu ‘uznać za sprawiedliwego’. W odniesieniu do Pana JEZUSA Chrystusa jako człowieka oznacza ono ‘uznać za sprawiedliwego’.

Uznawanie się przez Pana JEZUSA Chrystusa za BOGA Jedyne nie jest dla Niego ani uzurpacją, ani wynikiem zwycięstwa (List do Filipian 2:6). Stał się On jednak dodatkowo człowiekiem (List do Filipian 2:7), aby w okresie Jego wiary (którą miał⁵ jako człowiek), BÓG wypełnił w sądzie Swoją sprawiedliwość⁶. Tą, BOGA Jedyne sprawiedliwością, przykrywa BÓG osobę, która poprosiła Go o zbawienie.

Dziękuję Panu JEZUSOWI Chrystusowi, że dla mnie to uczynił i dał w serce moje wiarę, a w usta prośbę o uratowanie, i że jestem już osobą przez Niego zbawioną. Poniższe rozważania są tego konsekwencją, będąc historią mojego życia z Panem JEZUSEM Chrystusem; świadectwem wiary, którą mi dał. Opowiadam więc, jak każde dziecko BOGA Jedyne, moją drogę za Panem JEZUSEM Chrystusem, widzianą poprzez sprawy, o których mówi Pismo Święte. Drogę, która jest odbita w historii Izraela, wybranego, który trafił do Egiptu, i który potem, jako odkupiony, i zbawiony został z niego wyprowadzony, przechodząc pod Obłokiem przez Morze Czerwone. I nie wyszedł z Egiptu po to, aby stać po drugiej stronie Morza Czerwonego, ale po to, aby iść za Panem JEZUSEM Chrystusem, przechodząc pustynię oraz Jarden (Jordan), i znaleźć się w ziemi Królestwa obiecane go odpocznienia. W ziemi tej przeciwnik duszy wybranego znika rozbity w blasku nieprzemijającego dnia, Jutrzenki, która weszła aż do zenitu. Podobna jest historia każdego z dzieci Słowa BOGA, które w Jego Świetle rozważyło to, co mu się w drodze przytrafiło (Ewangelia Mateusza 4:4). Historia ta, to życie w oglądaniu sercem Pana JEZUSA Chrystusa, będąc pod Jego skrzydłami. Trwa ona aż do spotkania Zbawiciela twarzą w twarz i dalej; z Miłością swojego życia na niekończące się wieki, w których z Izraelem, aniołami i zwierzętami jest sam Pan JEZUS jedynie, BÓG Jedyne z nami.

Cechy Pana JEZUSA Chrystusa są wzorem dla Jego dziecka. Będąc wszczepionym w Niego, jak gałązka w drzewo winne, mogę, jak każdy zbawiony, prawdziwie dociekać istoty Proroctwa, gdyż jest ono świadectwem Pana JEZUSA Chrystusa. Pamiętając o ostateczności Proroctwa Pisma Świętego, tzn. jego nadrzędności w stosunku do zrozumienia, które otrzymam, powinienem zgłębiać jego zrozumienie, gdyż to podoba się BOGU Jedynemu, jak napisano:

„I rzekł do mnie: Danijelu, mężu wielce przyjemny! miej wzgląd na słowa moje, które ja będę mówił do ciebie, a stój na miejscu swem, bom teraz posłany do ciebie. A gdy przemówił do mnie to słowo, stałem drżąc. I rzekł do mnie: Nie bój się Danijelu! bo od pierwszego dnia, jakoś przyłożył serce twoje ku wyrozumieniu i trapiłeś się Bogiem twoim, wysłuchane są słowa twoje, a jam przyszedł dla słów twoich.” (Księga Daniela 10:11-12).

---

⁵ Aby wszystko było z łaski, wiarę, którą Pan JEZUS Chrystus posiadał jako człowiek, miał od BOGA Jedyne (jak to podkreślił brat Jakub). Dopiero za faktem posiadania wiary idzie czyn wiary.

⁶ Słowu ‘sprawiedliwość’ odpowiada słowo greckie [δικαιοσύνη](#) (dikaiosynē). Natomiast słowu ‘usprawiedliwienie’, czyli ‘objęcie sprawiedliwością’ lub w węższym znaczeniu ‘uznanie za sprawiedliwego’, odpowiada greckie słowo [δικαίωμα](#) (dikaiōma). Natomiast słowo greckie [δίκαιος](#) (dikaios) tłumaczy się jako ‘sprawiedliwy’.

Dalsze rozważania skonstruowane są w następujący sposób. Ogólna myśl jest zawarta w tekście głównym, a w licznych przypisach zawartych pod kreską (które niejednokrotnie, ze względu na swoją długość, przechodzą ze strony na stronę) są zawarte uwagi, dodane po to aby sprawa dziedzictwa została ujęta w szerszym kontekście, pozornie innych spraw opisanych w treści Pisma Świętego. Czasami, ze względu na ułatwienie czytania tekstu, cytaty z Pisma Świętego zostały zawarte w przypisach.

Obok przewodniego tematu dziedzictwa, w rozdziałach 2 i 3 omawiane są podstawowe sprawy związane ze zbawieniem dziecka Pana JEZUSA Chrystusa. I one są rozważaniami na temat *Proroctwa* o dziedzictwie, gdyż dotyczą *widzenia* (1 Księga Samuela 9:9) przez dzieci BOGA Jedynego spraw związanych z działaniem Słowa BOGA w historii życia każdego z wierzących, jak napisano:

„I rzekł mi: Napisz: Błogosławieni, którzy są wezwani na wieczerzę wesela Barankowego. I rzekł mi: Te słowa Boże są prawdziwe. I upadłem do nóg jego, abym się mu pokłonił; ale mi rzekł: Patrz, abyś tego nie czynił; bom jest spółsługa twój i braci twoich, którzy mają świadectwo Jezusowe. Bogu się kłaniaj; albowiem świadectwo Jezusowe jest duch proroctwa.” ([Księga Objawienia Jana 19:9-10](#)).

Rozdział 2: Obietnica dziedzictwa dla Izraela

Nicią przewodnią przedstawionych rozważań jest dziedzictwo dane przez BOGA Jedynego Jego dziecku. W obecnym punkcie zostały przedstawione Słowa Pisma Świętego, które mówią o dziedzictwie Izraela oraz zapowiedzi wszczepienia wybranych z pogan (to znaczy z narodów) w dziedzictwo pokolenia Judy (lub ogólniej, w dziedzictwo Izraela). Wszczepienie zakłada fakt czerpania soków z drzewa, w które zostało się wszczepionym i odrzuca jakiegokolwiek wynoszenie się ponad to drzewo.

Wersety w Rozdziale 1 były początkiem rozważań dotyczących dziedzictwa. Skoro Pan JEZUS Chrystus, jako człowiek, *odziedziczył* Imię, które jest ponad wszelkie Imię (List do Filipian 2:9-11), zatem z faktu dziedziczenia (List do Hebrajczyków 1:4) wynika, że Imię to jest Imieniem BOGA Jedynego. Imię JEZUS jest więc Imieniem BOGA Jedynego. Również z powodu dziedzictwa, Pan JEZUS Chrystus, człowiek, otrzymał zgodnie z Księgą Izajasza, Imię Ojciec Odwieczny⁷ (Księga Izajasza 9:6). Są to Imiona Pana JEZUSA Chrystusa jako BOGA. Tożsamość Imienia Ojca, Syna i Ducha Świętego, czyli Jednej Osoby BOGA Jedynego, oraz Imienia Pana JEZUSA Chrystusa jest również podkreślona przez wersety Ewangelii Mateusza 28:19 i Dziejów Apostolskich 2:38. Tworzą one jedność i jak całe Pismo Święte należy je rozważać łącznie.

---

⁷ 'Wicznie Trwający', 'O Nieustającym Istnieniu', 'Odwieczny', 'Nieustającej Przyszłości', co odpowiada hebrajskiemu słowu **אד** ('AD).

Gdy BÓG Izraela zawarł z Abramem przymierze, które było związane z zawróceniem go do relacji z Sobą, wtedy objawia Abramowi sedno owej relacji, swoją Miłość:

„...mówiąc: Nasieniu twemu dam tę ziemię, od rzeki Egipskiej, aż do rzeki wielkiej, rzeki Eufrates.” (Księga Rodzaju 15:18),

dając na moment wcześniej Abramowi wiarę w zwiastowane dziedzictwo⁸, Słowo mówiące o jego nieutralności.

Chociaż Abram wybrany został przez BOGA Jedyne przed wiekami, to jego nawrócenie zachodzi w określonym czasie (Księga Rodzaju 15:6):

„Uwierzył tedy Panu, i poczytano mu to ku sprawiedliwości.” (Księga Rodzaju 15:6).

Towarzyszy temu tak fundamentalna zmiana w jego życiu, że wiąże się ona ze zmianą jego imienia z Abram, co znaczy „wysoki ojciec”, na imię Abraham. Nowe imię zostało mu oznajmione kilkanaście lat później, przy okazji zapowiedzi zobaczenia obiecanego dziedzica, Itzaaka, tzn. blisko wydania owocu miłości jego i wolnej Sary (Księga Rodzaju 17:15). Również jej imię zostało zmienione z Saraj na Sara.

---

⁸ „Po tem wszystkim stało się słowo Pańskie do Abrama w widzeniu, mówiąc: Nie bój się Abramie, jam tarczą twoją, i nagrodą twoją obfitą wielce. I rzekł Abram: Panie Boże, cóż mi dasz? gdyż ja schodzę bez dzieciak, a sprawcą domu mego jest ten Damaszceński Eliezer. I mówił Abram: Otoś mi nie dał potomka, ale oto sługa domu mego dziedzicem moim będzie. A oto słowo Pańskie stało się do niego mówiąc: Nie będzie ten dziedzicem twoim; lecz który wynijdzie z żywota twego, ten będzie dziedzicem twoim. I wywiódł go na dwór, i rzekł: Spójrzysz teraz ku niebu, a zlicz gwiazdy, będzieszli je mógł zliczyć; i rzekł mu: Tak będzie nasienie twoje. Uwierzył tedy Panu, i poczytano mu to ku sprawiedliwości. I rzekł do niego: Ja Pan, którym cię wywiódł z Ur Chaldejskiego, abym ci dał ziemię tę w osiadłość. Zatem rzekł Abram: Panie Boże, po czemże poznam, iż ją odziedziczę? I odpowiedział mu: Weźmij mi jałowicę trzyletnią, i kozę trzyletnią, i barana trzyletniego, i synogarlicę, i gołąbki. Wziął tedy wszystko to i rozciął na poły; a jedną część położył przeciw drugiej, ale ptaków nie rozcinał. Tedy się zleciało ptactwo do onych ścierwów, i odganiał je Abram. I stało się, gdy słońce zachodziło, że przypadł twardy sen na Abrama, a oto strach i ciemność wielka przypadła nań. I rzekł Pan do Abrama: Wiedz wiedząc, iż gościem będzie nasienie twoje w ziemi cudzej, i podbiją je w niewolę, i utrapią je przez cztery sta lat. A wszakże naród on, któremu służyć będą, ja sądzić będę; a potem wynijdą stamtąd z majątnością wielką. Ale ty pójdziesz do ojców twoich w pokoju; i pogrzebion będziesz w starości dobrej. A w czwartym pokoleniu tu się wrócą; bo jeszcze nie wypełniła się nieprawość Amorrejczyka aż do tego czasu. I stało się, gdy zaszło słońce, a ciemność była, a oto ukazał się piec kurzący się, i pochodnia ognista, która przechodziła między onemi podziały. Onegoż dnia uczynił Pan z Abramem przymierze, mówiąc: Nasieniu twemu dam tę ziemię, od rzeki Egipskiej, aż do rzeki wielkiej, rzeki Eufrates.” (Księga Rodzaju 15:1-18).

Zmiana imienia towarzysząca nawróceniu oznacza, że w życiu Abrama zostało zmienione wszystko. Otóż BÓG przeniósł swoje dziecko z terenu bez objawionej mu nadziei (choć wcześniej zwiastowanej, Księga Rodzaju 14:18-20), na teren Jego Królestwa (1 List do Kolosan 13-14), od imienia Abram, będącego jedynie zapowiedzią dziedzictwa, do imienia Abraham⁹, אַבְרָהָם ('ABRĀHĀM), które znaczy „ojciec wielu”. Nowe imię jest wypełnieniem nadziei dziedzictwa. Człowiek nawrócony to nowy człowiek, odrodzony z nasienia nieskazitelnego:

„Odrodzeni będąc nie z nasienia skazitelnego, ale z nieskazitelnego przez słowo Boże żywe i trwające na wieki.” (1 List Piotra 1:23).

---

⁹ „A gdy już było Abramowi dziewięćdziesiąt lat i dziewięć lat, ukazał się Pan Abramowi, i rzekł do niego: Jam jest Bóg Wszechmogący; chodź przed obliczem mojem, a bądź doskonały. A uczynię przymierze moje, między mną i między tobą, i rozmnożę cię bardzo obficie. Tedy upadł Abram na oblicze swoje, i rzekł do niego Bóg, mówiąc: Jam jest, oto stanowią przymierze moje z tobą, i będziesz ojcem wielu narodów. I nie będzie zwane dalej imię twoje Abram; ale będzie imię twoje Abraham; albowiem ojcem wielu narodów postanowiłem cię. A rozmnożę cię bardzo, i rozkrzewię cię w narody, i królowie z ciebie wynijdą. I utwierdzą przymierze moje między mną, i między tobą, i między nasieniem twojem po tobie, w narodziech ich umową wieczną; żebym ci był Bogiem i nasieniu twemu po tobie. Dam też tobie, i nasieniu twemu po tobie ziemię, w której teraz jesteś gościem; wszystkie ziemię Chananejską w osiadłość wieczną, i będę Bogiem ich. Nad to rzekł Bóg Abrahamowi: Ty też przymierza mego przestrzegać będziesz, ty i nasienie twoje po tobie, w narodziech swoich. A toć jest przymierze moje, które zachowywać będziecie, między mną, i między wami, i między nasieniem twojem po tobie, aby był obrzezany między wami każdy mężczyzna. Obrzeźcie tedy ciało nieobrzezki waszej; a to będzie znakiem przymierza między mną, i między wami. Syn ośmiu dni, będzie obrzezany między wami każdy mężczyzna w narodziech waszych, tak doma narodzony jako i kupiony za pieniądze, od jakiegokolwiek cudzoziemca, któryby nie był z nasienia twego. Koniecznie obrzezany będzie, urodzony w domu twoim, i kupiony za pieniądze twoje; a będzie przymierze moje na ciele waszem, na przymierze wieczne. A nie obrzezany mężczyzna, którego by nie było obrzezane ciało nieobrzezki jego, będzie wytracona dusza ona z ludu swego; albowiem zgwałcił przymierze moje. Potem rzekł Bóg do Abrahama: Sarai, żony twojej, nie będziesz zwał imienia jej Saraj, ale Sara będzie imię jej. I będę jej błogosławił, a dam ci z niej syna; będę jej błogosławił, i będzie rozmnożona w narody, a królowie narodów z niej wynijdą. Tedy Abraham padł na oblicze swoje, i roześmiał się, a mówił w sercu swem: Zaż człowiekowi stuletniemu urodzi się syn? i azaż Sara w dziewięćdziesięciu latach porodzi? I rzekł Abraham do Boga: O by tylko Ismael żył przed obliczem twojem! I rzekł Bóg: Zaiste, Sara, żona twoja, urodzi tobie syna, i nazowiesz imię jego Izaak; i utwierdzą przymierze moje z nim, umową wieczną, i z nasieniem jego po nim. O Ismaela też wysłuchałem cię: oto, błogosławiłem mu, i rozrodzę go, i rozmnożę go bardzo wielce. Dwanaście książąt spłodzi, i rozkrzewię go w naród wielki. Ale przymierze moje utwierdzą z Izaakiem, którego tobie urodzi Sara, o tym czasie w roku drugim.” (Księga Rodzaju 17:1-21).

Cóż mi dasz (Księga Rodzaju 15:2) - pyta Abram BOGA Jedynego na moment przed nawróceniem (Księga Rodzaju 15:6) - gdyż ja schodzę z tego świata bez dziedzica. Później, wraz z udzieloną mu odpowiedzią, BÓG Izraela objawia mu znaczenie nowego imienia, mówiąc:

„... będzie imię twoje Abraham; albowiem ojcem wielu narodów postanowiłem cię.” (Księga Rodzaju 17:5).

Zbawiając człowieka, BÓG Jedyne wskazuje też na kierunek realizacji Swojej obietnicy. Słyszy więc Abraham, że przymierze Swoje zawrze BÓG Jedyne z Itzaakiem¹⁰ (Izaakiem), synem Abrahama z Sary (Księga Rodzaju 17:19,21). Wtedy radość Abrahama musiała być przeogromna.

Jako, że BÓG ma życie Sam w Sobie, dlatego chociaż człowiek, do czasu otrzymania nowego ciała, ma ciało skażone umieraniem, nie stanowi to dla BOGA przeszkody w realizacji obietnicy. Co było umarło, a mianowicie łono Sary, BÓG ożywia i daje Abrahamowi obiecane z niej wcześniej dziedzictwo.

Szczególnie istotne jest, że BÓG wzbudza dziedzica Abrahamowi z tej, która jest wolna. To znaczy, ponieważ żonie Abrahama, Sarze jest dane od BOGA, aby być osobą wolną, zatem z niej wydane jest dziedzictwo Abrahamowi. Przedwieczne postanowione dziedzictwo, jest realizowane i przeżywane w wolności danej od BOGA Jedynego. Wolność wynika z otwartego stania przed BOGIEM, z nie zasłaniania przed Nim swojego wnętrza. Stąd w chwili zbawienia następuje obrzezka serca na znak zdjęcia przez BOGA Jedynego zasłony ciała, jak to podkreślił brat Marek. Pod zasłoną tą człowiek próbował się schować przed BOGIEM, jak Adam i Ewa za drzewami i krzakami ‘różnych spraw’; jak Adam i Ewa, którzy z powodu zniewolenia ich oczu zobaczyli swoją nagość, spowodowaną odstępstwem od okrycia przez Słowo BOGA (Księga Rodzaju 2:16-17; 3:7-8,10-11).

Obrzezka ciała Abrahama jest świadectwem, że wcześniej nastąpiło obrzezanie jego serca (List do Rzymian 4:7-11). Zatem obrzezka Abrahama i Itzaaka, owocu jego łona, jest sygnałem, że zarówno osoba wierząca, jak i owoc, który wyda, pochodzi z otwartego stania przed BOGIEM. Stąd płynie prawdziwa wolność, tzn. wolność życia we wszystko przenikającym Słowie BOGA. Jest ona skutkiem darmości obdarowania nią przez BOGA Jedynego. Tak zwana ‘wolna wola’, o której nie ma ani słowa w Piśmie Świętym, stoi w opozycji do wolności płynącej z (darmowego) obdarowania dziedzictwem, którego z definicji nie da się wypracować. Dziedzictwo to jest również nieutralne¹¹, a zatem i wieczne (Księga Rodzaju 48:4), o czym mówi

---

¹⁰ Imię hebrajskie צַחַק (JIC'CHAQ) oznacza ‘śmiech’ i pochodzi od słowa צָחַק (CACHAQ), ‘roześmiać się’, i jest związane ze słowem שָׂחָק (JISS'CHAQ) oznaczającego ‘on będzie się śmiał’.

¹¹ Co nie jest w powszechnym zrozumieniu, jak to wynika z Dziejów Apostolskich 15:5,24 oraz z Księgi Rut 4:4-6. Wersety te mówią o osobach odwołujących się do Prawa Przykazań, które jest dla osób niesprawiedliwych i dlatego nie będących w stanie przyjąć zapewnienia BOGA Jedynego o nieutralności dziedzictwa, jak to zauważył brat Jacek, zgodnie z Listem do Rzymian 8:3:

„Co bowiem *było* niemożliwe dla prawa, w czym było *ono* słabe z powodu ciała,...”.

całe Pismo Święte. Dziedzictwa danego od BOGA Jedyne nie można się pozbyć (Księga Kapłańska 25:34), chociażby się próbowało je roztrwonić, jest nieutralne, powraca (Księga Kapłańska 25:41):

„A w miłościwe lato wróci się rola od tego, od kogo ją kupiono, do tego, który dziedzicznie trzymał rolę onę.” (Księga Kapłańska 27:24).

Dziedzictwo przekracza w swej istocie bardzo daleko zagadnienie wydania przez osobę wierzącą owocu działania. Dziedzictwo jest osobowe. Jego Początkiem i Końcem jest Sam Pan JEZUS:

„Aby w rozrządzeniu zupełności czasów w jedno zgromadził wszystkie rzeczy w Chrystusie, i te, które są na niebiesiach, i te, które są na ziemi; W nim, mówię, w którymśmy i do działu przypuszczeni, przenaznaczeni będąc według postanowienia tego, który sprawuje wszystko według rady woli swojej; Abyśmy my byli ku chwale sławy jego, którzyśmy pierwiej nadzieję mieli w Chrystusie, W którym i wy nadzieję macie, usłyszawszy słowo prawdy, to jest Ewangelię¹² zbawienia waszego, przez którą też uwierzywszy, jesteście zapieczętowani Duchem onym Świętym obiecany, Który jest zadatkiem dziedzictwa naszego na wykupienie nabytej własności, ku chwale sławy jego.” (List do Efezjan 1:10-14)

Dziedzictwo jest Osobowe.

Jak wspomniałem, BÓG zmienił Saraj imię na Sara. Imię Saraj, שָׂרַי (SSARAJ), znaczy ‘mający kontrolę’, ‘dominujący’ od słowa שָׂרָה (SSAR), ‘osoba jako głowa’, na przykład ‘kapitan’. Natomiast imię Sara, שָׂרָה (SSARAH), które dostała w chwili nawrócenia znaczy ‘pani (domu)’, ‘księżniczka’, ‘księżna’, ‘królowa’. W chwili zbawienia została od Saraj zabrana próba ‘dominacji’ nad mężem (Księga Rodzaju 16:2-6). Wtedy została Sara ‘panią domu’, ‘królową’ (Księga Rodzaju 17:16; 18:6-15), gdyż dał jej Pan JEZUS wiarę (Księga Rodzaju 18:15):

„Wiarę także Sara wzięła moc ku przyjęciu nasienia i mimo czasu wieku porodziła, gdyż miała za wierne go, który obiecał.” (List do Hebrajczyków 11:11).

I zaczęła Sara nazywać Abrahama panem (1 List Piotra 3:5-6), co jest zapowiedzią relacji Izraela z BOGIEM Jedyne oraz oblubienicy z Barankiem BOGA (List do Efezjan 5:21-33), Którego nawróceni z serca nazywają swoim Panem:

Sprawą z tym związaną jest nie posiadanie dziedzictwa przez osoby pozostające pod Prawem Przykazań, co jest też losem osób, które do końca swoich dni w tym ciele odwołują się do odbicia Prawa Przykazań na ich wnętrzach (List do Rzymian 2:14-15).

¹² Dobrą Nowinę od greckiego słowa εὐαγγέλιον (Euaggelion).

„... i nikt nie może nazwać Jezusa Panem, tylko przez Ducha Świętego.” (1List do Koryntian 12:3).

Nawrócona Sara jest symbolem Nowej Jerozolimy i Syjonu¹³ (Cijonu) górnego, na którym zrodzeni są wszyscy wybrani BOGA Jedyne.

Rozdział 2.1: „Owoc” próby realizacji obiecanego dziedzictwa na własną rękę, wobec Bożej realizacji tego co Sam obiecał

Brak akceptacji darmowości daru i braku możliwości jakiegokolwiek osobistej uczynkowości w staniu się dziedzicem, tłumaczy dlaczego z jednej strony istnieje tak wielka nienawiść niektórych niezbażonych osób do samego pojęcia Syjonu, a z drugiej strony tak wielka chęć jego zagarnięcia. Widzimy ją w działaniu. Otóż Abraham obok Itzaaka miał również innego syna, Ismaela, który urodził się wcześniej niż dziedzic obietnicy, Itzaak. Ismael nie jest dziedzicem, gdyż nie urodził się z wolnej Sary, ale z niewolnicy Hagar. Dlatego, chociaż BÓG Izraela opiekuje się również synem Hagar, jednak, z nakazu Ducha Świętego, Ismael zostaje wyrzucony¹⁴ wraz ze swoją matką, Hagar.

Natomiast dziedzictwo idzie linią Itzaaka, jak napisano:

„Tedy rzekł Bóg do Abrahama: ... coćkolwiek rzecz Sara, usłuchaj głosu jej; boć w Izaaku nazwane będzie nasienie.” (Księga Rodzaju 21:12).

Chociaż Duch Święty, BÓG Abrahama, zaopiekował się Ismaelem, tak, że począł dwunastu książąt, to czas narodów, które wyszły z niego przeminie, wraz z przeminieniem tej ziemi:

„Chwiejąc chwiać się będzie ziemia jako pijany a przeniesiona będzie jako budka; bo ją obciąży nieprawość jej, i upadnie, a więcej nie powstanie. ” (Księga Izajasza 24:20).

---

¹³ Słowo hebrajskie צִיּוֹן (CIJJON) oznaczające: ‘widoczny, prowadzący znak’; w języku greckim: Σιών (Siōn).

¹⁴ „Rosło tedy dziecko, i odstawione jest od piersi; i uczynił Abraham ucztę wielką w dzień odstawienia Izaaka. Potem ujrzała Sara syna Hagary, Egipczanki, przesydzającego, którego urodziła Abrahamowi; I rzekła do Abrahama: Wyrzuć tę służebnicę, i syna jej; albowiem nie będzie dziedziczył syn tej służebnicy z synem mym Izaakiem. Ale się to bardzo nie podobało w oczach Abrahamowych, dla syna jego. Tedy rzekł Bóg do Abrahama: Niech to przykro nie będzie w oczach twoich z strony dziecięcia, i z strony służebnicy twojej; coćkolwiek rzecz Sara, usłuchaj głosu jej; boć w Izaaku nazwane będzie nasienie.” (Księga Rodzaju 21:8-12).

Imię Ismael, **שמעאל** (JISZ'MAÊ'L), znaczy: 'BÓG usłyszcy'. BÓG Izraela „usłyszal utrapienie” Hagar, które miało miejsce po poczęciu Ismaela. Jej utrapienie było związane ze wzgardą, którą okazała Sarze, w wyniku czego, Sara była dla niej przykra (Księga Rodzaju 16:11). Trzydzieści lat później wysłuchał BÓG prośby Abrahama o błogosławieństwo dla Ismaela. I chociaż dziedzictwo zostało przez BOGA Jedynego wyznaczone w Itzaaku, to z Ismaela obiecał BÓG Abrahamowi wywieść dwunastu książąt i naród wielki (Księga Rodzaju 17:20). Również w wyznaczonym czasie, BÓG Izraela nawróci wybranych z pośród potomków Ismaela.

Ciągle dochodzą do nas świadectwa¹⁵, o tym jak Duch Święty nawraca do Pana JEZUSA Chrystusa potomków Ismaela.

Docierają również informacje o tym, że bracia i siostry, którzy zostali wyprowadzeni przez BOGA Jedynego z islamu, niejednokrotnie są okrutnie prześladowani przez swoich cielesnych współbraci:

”Ale jako na on czas ten, który się był urodził według ciała, prześladował tego, który się był urodził według ducha, tak się dzieje i teraz.” (List Galacjan 4:29).

Dzieje się tak i teraz, a my widzimy, jak wyznawcy islamu mszczą się¹⁶ na tych, którzy zostali uratowani z niewoli.

Część potomków Ismaela prześladowuje potomków Itzaaka, tak według ciała jak i według Ducha. Część, dlatego, że Proroctwo znaczenie imienia Ismaela, 'BÓG usłyszcy', jest wypełniane. Mianowicie, chociaż z Ismaela powstał wielki naród potomków Ismaela według ciała, według zapowiedzi danej Abrahamowi, to jednocześnie spośród tego narodu, nieprzyjaznego w swej masie Izraelowi, wyprowadzani są wybrani BOGA Jedynego, Pana JEZUSA Chrystusa. Poznając Pana JEZUSA jako swojego Zbawiciela modlą się za Izrael, w który zostali wszczępieni.

Należy jednak przyznać, że chociaż przez wzgląd na Abrahama, BÓG pobłogosławił Ismaelowi, to z niezrozumienia zapowiedzi Słowa BOGA Jedynego o jego dziedzictwie, wyniknęło osobiste usiłowanie Abrahama wypełnienia tej zapowiedzi na własną rękę (Księga Rodzaju 15:5; 16:1-6; 16:12). Kosztowało to Abrahama i wszystkich mu bliskich, w tym i dziedziców, Itzaaka i Jakoba, wiele cierpień. Na koniec usłyszal Abraham, że ma odprawić Hagar i jej syna Ismaela, gdyż:

„nie będzie dziedziczył syn niewolnicy z synem wolnej,” (List do Galacjan 4:30).

Historia Ismaela i jego matki Hagar jest zapowiedzią nie posiadania wiecznego dziedzictwa przez osobę, która jest pod Prawem Przykazań. Ten, który podlega pod Prawo Przykazań nie dziedziczy wraz z osobą wolną, która jest w Prawie wiary Pana JEZUSA Chrystusa - człowieka (List do Galacjan 4:24-31).

Wolna jest Sara i Itzaak. Natomiast wybrani i zbawieni, którzy byli według ciała potomstwem Ismaela, czy innych praojców pogan, dziedziczą tylko dlatego, że z powodu ich przedwiecznego wyboru w Panu JEZUSIE Chrystusie, zostają oderwani

---

¹⁵ Colin Whittaker, „Wielkie przebudzenia”, Instytut wydawniczy „Agape”, 1997.

z drzewa dzikiego pogan i wszczępieni w drzewo oliwne Izraela (List do Rzymian 11:24) i w drzewo winnej macicy, którym jest Syna BOGA Jedynego:

„Każdą [πᾶς] latorośl we mnie nie wydającą owocu bierze¹⁷ [αἶρω], i każdą [πᾶς], wydającą owoc oczyszcza, aby obfitszy owoc mogła wydawać.” (Ewangelia Jana 15:2).

Słowo αἶρω (ἀείρω) oznacza między innymi ‘podnosić’, ‘unosić wzwyż’, ‘wznosić w górę’, ‘brać’, ‘zabrać’, ‘dźwigać’, ‘nakładać’, ‘podźwignąć’, ‘zglądzić’, ‘odrywać’, ‘usuwać’.

Zatem Ojciec Niebiański wpierw ‘odrywa’ wybranego od dzikiej winorośli, a potem ‘bierze’ i ‘podnosi’ do prawdziwej winnej macicy (Ewangelia Jana 15:1), pierwszej w Izraelu i sprawia aby latorośl przynosiła wiele owocu:

„Jam jest winna macica, a wyście latorośle; kto mieszka we mnie, a ja w nim, ten przynosi wiele owocu; bo beze mnie nic uczynić nie możecie.” (Ewangelia Jana 15:5),

i aby owoc ten trwał (Ewangelii Jana 15:16).

Z wersetu 15:5 Ewangelii Jana wynika, że w pierwszej części wersetu 15:2 Ewangelii Jana, mówiącej:

„Każdą latorośl we mnie nie wydającą owocu”,

nie chodzi o latorośl będącą w prawdziwej winnej macicy, którą jest Pan JEZUS Chrystus. W Słowach tych chodzi o pochodny (wtórny) krzew winny w Izraelu lub o drzewo winnej macicy pogan. Są winne macice pogan, z których pijący, upija się winem duchowego nierządu.

Wtórna winna macica w Izraelu wzięła się z niedogładana winnicy przez jej dzierżawców. Jak to w takiej sytuacji winorośl ma w zwyczaju, rozrosła się. Gdy jej pędy (to znaczy latorośle) dotknęły ziemi ukorzeniły się i zaczęły czerpać wodę oraz inne substancje bezpośrednio z ziemi, a nie z centralnego korzenia pierwszej winnej macicy (Psalm 80:8-17; Księga Izajasza 17:10). Szybko też nastąpiło wszczępienie w te wtórne krzewy szczepów z winnych macic narodów (Księga Jeremiasza 2:21), co uczyniło sprawę jeszcze tragiczniejszą, sprowadzając na teren Izraela bałwochwalstwo.

Powstały więc wtórne krzewy niezależne od korzenia Syna BOGA Jedynego i to na dodatek z wszczępienymi pędami narodów. Czerpanie substancji bezpośrednio z tego świata, a nie za pośrednictwem Syna BOGA Jedynego, Słowa BOGA, przynosi owoce śmierci.

Dopiero Ojciec ‘odrywa’ pęd Jego wybranego z wtórnego krzewu i ‘biorąc’, wszczępia go w centralny krzew winnej macicy, którego korzeniem jest Jego Syn.

---

¹⁷ Słowo αἶρω (ἀείρω) (airō) oznacza między innymi ‘podnosić’, ‘unosić wzwyż’, ‘wznosić w górę’, ‘brać’, ‘zabrać’, ‘dźwigać’, ‘nakładać’, ‘podźwignąć’, ‘zglądzić’, ‘odrywać’, ‘usuwać’.

Również wybranego z narodów, 'bierze' Ojciec i przyprowadza do Pana JEZUSA Chrystusa (Ewangelia Jana 6:44), po uprzednim, jak to zauważył brat Piotr, 'oderwaniu' z krzewu pogańskiego. Po przyjściu do Pana JEZUSA Chrystusa, Jego uczeń, czy to z ciała według Żydów czy wcześniej z pogan, przynosi owoc, który trwa na wieki.

Ale słowo 'każda', *πάς* (pas), na początku Ewangelii Jana 15:2 ma znaczenie. 'Każda' latorośl (1 List Jana 2:2) jest 'odrywana' przez Ojca z wtórnego krzewu w Izraelu lub dzikiego krzewu narodów:

„Królestwo niebieskie podobne jest również do sieci zarzuconej w morze i zagarniającej *ryby* wszelkiego rodzaju. Gdy się napełniła, *rybacy* wyciągnęli ją na brzeg, a usiadłszy, dobre *ryby* wybrali do naczyń, a złe wyrzucili.” (Ewangelia Mateusza 13:47-48).

Jedne z latorośli są 'brane' i przynoszone przez Ojca Niebiańskiego do prawdziwej winnej macicy Słowa BOGA, jak to jest udziałem wybranych, inne są wyrzucane przez aniołów na uschnięcie i spalenie (Ewangelia Mateusza 13:49-50), jak to jest udziałem tych, którzy nie poproszą Pana JEZUSA Chrystusa o uratowanie, i o nich mówi Słowo:

„Jeźliby kto nie mieszkał we mnie, precz wyrzucony będzie jako latorośl, i uschnie; i zbiorą je i na ogień wrzucą, i zgoreje.” (Ewangelia Jana 15:6).

Zatem, kolejny raz jest mowa o tym, że giną ci, którzy nie są w Panu JEZUSIE Chrystusie, w prawdziwej winnej macicy w Izraelu, a nie ci, którzy w Nim są.

Dodajmy kolejnych kilka uwag o wspomnianym słowie *αἴσω*. Bywa, że nie zaznacza się podwójnego znaczenia słowa *αἴσω* w rozważanym miejscu Ewangelia Jana 15:2. To podwójne znaczenie mówi o 'oderwaniu' latorośli z krzewu czerpiącego z ziemi własnymi siłami, bezpośrednio poprzez swój korzeń; z krzewu, w którym będąc przynosi się owoce swoich własnych uczynków ku śmierci. To podwójne znaczenie wskazuje też na 'usunięcie' przez BOGA Jedynej osoby z krzewu winnej macicy pogan i 'wzniesienie jej w górę' do centralnego krzewu Izraela, którego korzeniem jest sam Pan JEZUS Chrystus.

Dopiero w Nim, osoba czysta z powodu Słowa BOGA, jak powiedział Pan JEZUS:

„Wy już jesteście czyści z powodu słów, które do was mówiłem.” (Ewangelia Jana 15:3),

jest również czyniona stałe nieskalaną:

„A każdy, kto pokłada w nim tę nadzieję, oczyszcza się, jak i on jest czysty.” (1 List Jana 3:3).

Kto uczyniony przez Pana JEZUSA czystym, został przez Niego zbawiony, ten pokłada w Panu nadzieję i tym samym czyni siebie nieskalanym (i tylko w tym znaczeniu oczyszcza się) tak samo jak Pan JEZUS Chrystus jest nieskalany (to znaczy czysty). Takie dziecko BOGA Jedynego pozostaje w owym stanie czystości bez ustanku; jest latoroślą uzdolnioną do przynoszenia owoców będących konsekwencją otrzymania daru wiecznego życia z BOGIEM Jedynym. Podstawą takiej pozycji osoby zbawionej, jest to, że od chwili jej nawrócenia, w każdej chwili swojego życia, pije przelaną krew Pana JEZUSA Chrystusa, wino, w którym jest od jej nawrócenia nieustannie uznana za sprawiedliwą:

„Tym bardziej więc teraz, będąc usprawiedliwieni jego krwią, będziemy przez niego ocaleni od gniewu.” (List do Rzymian 5:9).

Pamiętka ofiary Pana JEZUSA Chrystusa jest tylko zewnętrznym wyrazem tego, co bez przerwy dzieje się w życiu osoby zbawionej, jej permanentnego stanu poświęcenia (to znaczy uświęcenia, czyli uczynienia świętym) przez ofiarowanie z woli BOGA Jedynego ciała Pana JEZUSA Chrystusa, około dwa tysiące lat temu:

„Za sprawą tej woli jesteśmy uświęceni przez ofiarę ciała Jezusa Chrystusa raz na zawsze.” (List do Hebrajczyków 10:10),

oraz jej permanentnego uznania za sprawiedliwą, w przelanej wtedy krwi Baranka BOGA Jedynego (List do Rzymian 5:9).

Szkoda, że pomimo znajomości greki, tak jak miało to miejsce w pierwszym zborze w Efezie (Księga Objawienia Jana 2:4), nie ‘rozważa’ się wystarczająco często problemu źródła swojego własnego cierpienia. Nie pochodzi ono od BOGA Jedynego. Zdarza się natomiast mówienie o ‘braniu’ i noszeniu swojego własnego krzyża, jako swojej zasługi w drodze za Panem JEZUSEM Chrystusem, tłumacząc na przykład w Ewangelii Mateusza 16:24 słowo *ἀρῶ* jako ‘brać’, a nie jako ‘usuwać’. Nie *rozważa się* przyczyn swojego własnego krzyża, a zdarza się oskarżanie BOGA Jedynego o swoje cierpienie (Ewangelia Łukasza 23:39), które wynosi się do rangi zasługi. Tak czynią początkowo wszyscy z ludzi (Ewangelia Mateusza 27:44). Żyd, który umierał na swoim krzyżu na Golgocie, obok Pana JEZUSA Chrystusa, odrzucił *swój własny* krzyż po tym jak został nawrócony przez BOGA Jedynego. Świadectwem takiego właśnie stanu jego serca są słowa, które powiedział do drugiego z przestępców (który swój krzyż wywyższał do śmierci):

„ ... I ty się Boga nie boisz, chociaż jest w temże skazaniu? A myć zaiste sprawiedliwie; (bo godną zapłatę za uczynki nasze bierzemy;) ale ten nic złego nie uczynił.” (Ewangelia Łukasza 23:40-41).

Zupełnie czym innym, jak na to zwrócił uwagę brat Jakub, jest sytuacja Szymona Cyrenejczyka, na którego włożono krzyż Pana JEZUSA Chrystusa (Ewangelia Mateusza 27:32). Zdarzenie to było zapowiedzią uratowanego ucznia, dla którego liczy się wyłącznie krzyż Pana JEZUSA Chrystusa, to znaczy Jego ofiara (List do Galacjan 2:20) i odkupienie, które Pan sam uczynił (List do Hebrajczyków 1:3) oraz sam, żyjący Pan JEZUS Chrystus:

„Który, będąc blaskiem *jego* chwały i wyrazem jego istoty¹⁸ i podtrzymując wszystko słowem swojej mocy, dokonawszy oczyszczenia z naszych grzechów przez samego siebie, zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach;” ([List do Hebrajczyków 1:3](#)).

To, że Szymon Cyrenejczyk niósł na Golgotę krzyż Pana JEZUSA Chrystusa oznacza, że zawiodło Pana na nią nasze odstępstwo od Jego Słowa, nasz grzech i następujący po nim sąd BOGA Jedyneho, sąd należący się nam.

Idąc za Panem nie można nieść swojego własnego krzyża, który jest wynikiem odstępstwa od Słowa BOGA. Swój krzyż nie przynosi jakiegokolwiek nagrody. Wprost przeciwnie, nie ma z nią nic wspólnego, a jest jedynie wyrazem tego, że zasłużyło się na śmierć, jak o tym mówi Ewangelia Łukasza 23:40-41. Jediną osobą, która na śmierć nie zasłużyła jest Pan JEZUS Chrystus. Będąc niewinnym, wziął Pan na siebie sąd BOGA Jedyneho, sąd, który powinien spaść na nas.

Rozdział 2.2: Zemsta człowieka wbrew BOGU Jedynemu

Powyżej wspomniałem o tym, że ci, którzy nie mają poznania BOGA Jedyneho prześladowają tych, którzy w Nim żyją. Zemsta człowieka wynika z braku osobistego poznania BOGA Jedyneho i Jego Słowa, mówiącego:

„Nie mścijcie się sami, najmilszi: ale dajcie miejsce gniewowi; albowiem napisano: Mnie pomsta, a Ja oddam, mówi Pan. Jeżeli tedy łaknie nieprzyjaciel twój, nakarm go; jeżeli pragnie, napój go: bo to czyniąc, węgle rozpalone zgarniesz na głowę jego. Nie daj się zwyciężyć złemu, ale złe dobrem zwyciężaj.” ([List do Rzymian 12:19-21](#)),

jak również:

„Prasę tłoczyłem Ja sam, a nikt z ludu nie był zemną; Ja, mówię, tłoczyłem nieprzyjaciół w gniewie swym, i podeptałem ich w popędliwości mojej, aż przyskała krew moczarów ich na szaty moje; a tak wszystko odzienie moje spluskałem. Albowiem dzień pomsty był w sercu mojem, a rok odkupionych moich przyszedł. Lecz gdy widział, że nie było pomocnika, ażem się zdumał, że nikogo nie było, coby mię podparł, przetoż mi wybawienie

---

¹⁸ Słowo greckie to [ὑπόστασις](#) (Hypostasis). Każde słownikowe znaczenie tego słowa jest niewystarczające w odniesieniu do Osoby BOGA Jedyneho. W języku hebrajskim można by podać wszystkie Określenia BOGA Jedyneho. Jeśli ktoś uzna to za właściwe i chciałby sięgnąć do komentarza dotyczącego rozważań na temat Istoty Słowa BOGA Jedyneho, to może również przeczytać coś na ten temat na stronie <http://www.biblest.com.pl/lmie1.html> w artykule „Słuchaj, Izraelu! Pan Bóg nasz, Pan JEST JEDEN”. Sedno sprawy Istoty Ojca, Istoty Syna i Istoty Ducha Świętego – Jednej Osoby BOGA Jedyneho, można zrozumieć jednak tylko poznawszy Pana JEZUSA osobiście.

sprawilo ramie moje, a popedliwosc moja, ta mie podparla. I podeptalem narody w gniewie swym, a opoilem je w zapalczywosci mojej, i uderzyłem o ziemie mocarzy ich.” (Księga Izajasza 63:3-6, Księga Objawienia Jana 14:12-20).

Zemsta (pomsta) ludzka mająca u podstaw ‘walkę o honor i dobre imię’ jest jedną z głównych pogańskich cnót i dotyczy tak świata islamu jak i religii rzymskiej, hinduskiej, buddyjskiej, indiańskich i każdej innej. Dotyczy ona całej spuścizny religijnej Kaina, który próbował handlować z BOGIEM Jedynym, przynosząc Mu w ofierze (Księga Rodzaju 4:3) zebrany własnymi rękami i spalony, owoc przeklętej przez BOGA ziemi, której stał się sługą (Księga Rodzaju 4:2). Zemsta charakteryzuje spuściznę religijną Kaina, który nie potrafił zanieść przed Oblicze BOGA Jedynego prośby o przebaczenie, uratowanie i pomoc (Księga Rodzaju 4:13-14).

Ludzka zemsta jest cechą charakterystyczną religii świata, ich cnotą. Wszystkie one mają źródło w starym Babilonie czasu Nimroda, ‘myśliwego przeciwko BOGU’ (Księga Rodzaju 10:9), będącego zapowiedzią antychrysta. Świata tego nie otrzeźwił jedynie około 500 lat wcześniejszy sąd BOGA Jedynego, czyli globalny potop, który *bez udziału ręki ludzkiej* spadł na (nie)porządek niosących nieszczęście tyranów (Księga Rodzaju 6:4-5). Świat bez przebaczenia, pokładający nadzieję w obejmującym wszystko, ślepym sądownictwie religijnej „kainowej” zemsty, odpłaty (Księga Rodzaju 4:14) i zapłaty zgodnie z egipską wagą moralnie¹⁹ złych i dobrych uczynków. Jednak głoszonych przez siebie czynów świat nie posiada, skoro nie jest im wierny. Świat, pokładający nadzieję w wartości niebytu odkrytego w samym sobie:

„... uczynimy sobie imię²⁰ [ש];...” (Księga Rodzaju 11:4).

‘Określmy się sami’, powiedzieli budowniczkowie wieży. Powiedzieli tak, zgodnie z tym jakim się stał człowiek z chwilą upadku, gdy w jego wnętrzu, w sercu i ciele σαρκς (sarks)²¹ (List do Rzymian 7:18), zagościł sąd rozeznania dobrego i złego (Księga Rodzaju 2:17; 3:22).

Problem ludzkiej zemsty (poza zazdrością, brakiem przebaczenia i otwartych oczu, czy nieszczęścia niezagojonej rany), może dotyczyć sytuacji, w których stworzenie, w tym i człowiek, nie jest pewne swojego światopoglądu lub swojej własnej wiary, i jednocześnie stawia siebie w pozycji sędziego (Księga Izajasza 14:14,20). Dotyczy to

¹⁹ Pismo Święte mówi o prawości i nieprawości. W Piśmie Świętym nigdy nie ma mowy o moralności, natomiast w niektórych tłumaczeniach jest mowa o niemoralności.

²⁰ Słowo hebrajskie [ש] (SHĒM), imię, ma znaczenie ‘określenie siebie’. Słowo to pochodzi od שים (ŚŪM).

²¹ W rozważanym kontekście, słowo σαρκς (sarks) oznacza ‘ciało wraz z myślami’ mózgu, a słowo σωμα (sōma) oznacza same ciało jako substancję materialną wraz z całą jej złożoną strukturą i dokonany w niej wpisem (wynikającym z odstępstwa, chociaż pierwotnie był na nim tylko zapis wynikający ze stworzenia przez BOGA Jedynego). Nieco więcej na temat relacji pomiędzy ciałem σαρκς (sarks) i σωμα (sōma) oraz na temat problemu cielesności i uratowania, zawarłem w poniższym Uzupelnieniu 1.

nie tylko religii. Obok chęci wtargnięcia na obszar przyznany drugiej osobie przez BOGA Jedyne, ludzka zemsta jest z pewnością próbą wtargnięcia na obszar zastrzeżony dla Siebie przez BOGA. Tylko On, będąc Miłością, wszytkowiedzącym i wszystko rozumiejącym, może przenikać całe Swoje stworzenie, bez naruszenia jego praw.

Natomiast, w opozycji do Miłości BOGA Jedyne, na przykład w religii watykańskiej nie ma świadectwa Pana JEZUSA Chrystusa i związanego z tym poznania Proroctwa zawartego w Piśmie Świętym. Jest tylko dodawanie i odejmowanie [np. ekumeniczny sobór trydencki, 1545-1563] z Pisma Świętego (Księga Objawienia Jana 22:18-19) i prześladowanie tych, którzy sprzeciwiają się temu odejmowaniu od Słowa BOGA oraz nie zgadzają się z tym co do Niego dodane.

Religia watykańska kłamie, mówiąc, że Duch Święty nie sprzeciwia się zabiciu przez ogień heretyka rękami drugiego człowieka. Oczywiście jest tak dlatego, że poznania i świadectwa Słowa BOGA Jedyne nie ma w niej w najmniejszym stopniu.

Jest natomiast w religii watykańskiej oddawanie czci stworzeniu, przed czym ostrzega Pismo Święte (Księga Objawienia Jana 19:10; Dzieje Apostolskie 10:25-26). Jest w niej, wbrew ostrzeżeniu, czczenie wizerunków:

„Dziateczki! strzeżcie się bałwanów²² [εἰδωλον]. Amen.” (1 List Jana 5:21).

Prześladuje dzieci Pana JEZUSA Chrystusa również hinduizm²³ i buddyzm (np. ostatnie prześladowania w Birmie). W wypowiedziach zarówno religii świata jak i rządów na których siedzą (Księga Objawienia Jana 17:3-13,18) jest deklaracja zabicia wszystkich wybranych Pana JEZUSA, nie tylko z powodu ich dziedzictwa ale i posiadanej pewności wyjątkowości drogi, którą jest jedynie Pan JEZUS Chrystus:

„Jezus mu odpowiedział: Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca jak tylko przeze mnie.” (Ewangelia Jana 14:6).

Tą prawdę poznaliśmy my, którzy już zostaliśmy zbawieni od odstępstwa od Słowa BOGA, od grzechu i nadchodzącego sądu BOGA:

„Wiemy, iż z Boga jesteśmy; ale świat wszystek w złem położony jest. A wiemy, iż Syn Boży przyszedł i dał nam zmysł, abyśmy poznali onego prawdziwego Boga, i jesteśmy w onym prawdziwym, to jest w Synu jego, Jezusie Chrystusie; tenci jest prawdziwy Bóg i żywot wieczny.” (1 List Jana 5:19-20).

Z powodu doznania łaski BOGA Jedyne i zbawienia za darmo (List do Efezjan 2:8-9), uczniowie Pana JEZUSA Chrystusa modlą się za tych, którzy ich mordują²⁴, nie

---

²² Słowo εἰδωλον (eidōlon) oznacza dosłownie ‘obraz’, ‘wizerunek’, ‘figura’, ‘idol’.

²³ Gladys J. Staines, „Burnt Alive” (Spaleni Żywcem), Mumbai, India: GLS Publishing, 1999.

²⁴ Elisabeth Elliot, „W Cieniu Wszchemogącego (Życie i świadectwo Jima Elliota)”, Wydawnictwo Słowo i Życie, Warszawa, 1991.

tylko dlatego, że wśród nich mogą być przyszli Jego zbawieni, ale również dlatego, że zostali przez Niego stworzeni:

„Tedy Jezus rzekł: Ojcie! odpuść im: boć nie wiedzą, co czynią. A rozdzieliwszy szaty jego, los o nie miotali.” (Ewangelia Łukasza 23:34).

Nie włączyłem Judaizmu w powyższy wykaz niektórych religii. Powodem jest to, że Judaizm nie jest religią, lecz (gdy jest związany wyłącznie z Pierwszym Przymierzem spisanim w Piśmie Świętym) jest jedynym prawdziwym kultem, czyli ‘czcią dla’ BOGA Jedyne, w którym ludzkość odgradzona była jednak od Niego zasłoną. Zasłona ta została zgodnie z Proroctwem (Księga Izajasza 25:7-9) rozdarta przez BOGA Jedyne, z chwilą ukarania Pana JEZUSA Chrystusa – człowieka za grzechy wybranych, ale i grzechy całego świata (1 List Jana 2:2).

Przed rozdarcie tej zasłony i przed nawróceniem Swoich uczniów, czyli przed osobistym poznaniem BOGA Izraela, uczniowie Pana JEZUSA Chrystusa nie mieli jeszcze zrozumienia sprawy zemsty. Ten brak zrozumienia widoczny jest w słowach, które przed nawróceniem wypowiedzieli na temat dzieła BOGA Jedyne, które wykonał BÓG Jedyny poprzez proroka Eliasza:

„I stało się, gdy się wypełniły dni, aby był wzięty w górę, że się on na to udał, aby szedł do Jeruzalemu. Tedy posłał posły przed sobą; którzy weszli do miasteczka Samarytańskiego, aby mu nagotowali gospodę. Lecz oni go nie przyjęli, przeto że oblicze jego obrócone było do Jeruzalemu. A widząc to uczniowie jego, Jakób i Jan, rzekli: Panie! chcesz, iż rzeczymy, aby ogień zstąpił z nieba i spalił je, jako i Eliasz uczynił? Ale Jezus obróciwszy się, zgromił je, i rzekł: Nie wiecie wy, jakiego jesteście ducha. Albowiem Syn człowieczy nie przyszedł, zatracać dusz ludzkich, ale zachować. I szli do innego miasteczka.” (Ewangelia Łukasza 9:51-56).

Wtedy też Pan JEZUS Chrystus napomniał Swoich uczniów. Chociaż byli wybranymi BOGA Jedyne i mieli wiarę (świętych Pierwszego Przymierza BOGA Jedyne z Izraelem), jednak nie byli jeszcze nawróceni (Ewangelia Łukasza 22:32). Nie rozumieli, że tak Eliasz, jak i wszyscy prorocy okresu Pierwszego Przymierza, nie zostali posłani w celu zatracenia tych, którzy nie znali Słowa BOGA, lecz aby zwiastować ludowi wybranemu troskę BOGA Jedyne o Swoją winnicę. Winnicę tą próbowali zagarnąć niektórzy arcykapłani Pierwszego Przymierza oraz uczeni w Piśmie Świętym (Ewangelia Łukasza 20:9-19), ale nigdy lud Izraela.

Tak więc, służba Eliaszowa nie ma charakteru zatracającego, ale wskazujący na Zbawiciela (porównaj Księga Malachiasza 4:5-6).

Sprawa Eliasza była następująca: Eliasz oddalił się od króla, który się pytał baalzebuba, ‘pana much’, o swój los. Gdy Eliasz przekazał posłańcom króla Samarii wyrok BOGA Jedyne za ów czyn, oddalił się od świata, idąc na górę (2 Księga Królewska 1:3-15), ale nie szedł aby zatracać. Ogień od BOGA Jedyne spadł na żołnierzy króla, ponieważ król postanowił Eliasza aresztować, a nie dlatego, że odrzucił Eliasza. W chwili opuszczenia przez ludzi, w czasie lęku (2 Księga Królewska 1:15), Pan JEZUS Chrystus przyszedł Eliaszowi na ratunek. Zatem,

ważne jest objawienie tłumaczące znaczenie widzialnego wydarzenia. Dostali je uczniowie Pana JEZUSA Chrystusa po ich nawróceniu (List do Rzymian 12:19-21).

Eliasz wiedział, że w ogniu niszczących tych, którzy próbują zgładzić wybranych BOGA Jedyne, nie ma Samego BOGA:

„Za trzęsieniem był ogień; ale Pan nie był w ogniu; za ogniem był głos cichy i wolny. (1 Księga Królewska 19:12)”.

Tak więc, chociaż z powodu odstępstwa od Słowa BOGA, czasami idzie przed BOGIEM ogień niszczący odstępstwo, to samemu BOGU towarzyszy Jego ‘cichy’ (spokojny)²⁵ i ‘bardzo łagodny’, jakby ‘schylający się’²⁶ głos. BÓG jest (dosłownie) Miłość (1 List Jana 4:8) i nie ma upodobania w śmierci Swojego stworzenia, ale chce aby wszyscy przyszli do poznania Prawdy:

„Który chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i ku znajomości prawdy przyszli. Boć jeden jest Bóg, jeden także pośrednik między Bogiem i ludźmi, człowiek Chrystus Jezus. Który dał samego siebie na okup za wszystkich, co jest świadectwem czasów jego.” (1 List do Tymoteusza 2:4-6).

Zwróćmy jeszcze uwagę na to, że powodem, dla którego Pan JEZUS Chrystus nie został przyjęty przez Samarytan, było to, że „oblicze Jego obrócone było do Jeruzalemu” (Ewangelia Łukasza 9:53). Dlatego też w czasach końca, uczniowie Pana JEZUSA Chrystusa, przypominający światu, że oblicze BOGA Izraela zwrócone jest w kierunku Jerozolimy, widzą jak świat odrzuca Pana JEZUSA Chrystusa. Razem z ich Zbawicielem i oni doznają odrzucenia (Ewangelia Jana 15:18-21), jednak nie mszczą się za doznawane zniewagi. Modlą się za prześladowców, wiedząc, że ich obrońcą jest BÓG Jedyne.

Pomsty (zemsty) za prześladowanie Jego wybranych dokona więc sam BÓG Jedyne. Nie chce On, poza poinformowaniem nas o Swojej pomście, aby ludzie mieli w niej współdział. Mocarze narodów, ci, którzy stawiają siebie w roli pośredników do BOGA Jedyne i ci którzy próbują Go zastąpić, zostaną rozbici tchnieniem ust Pana JEZUSA Chrystusa we wskazanym przez Niego czasie końca (2 List do Tesaloniczan 2:8). Stanie się to wtedy, gdy pod wodzą szatana, rzucą się na resztkę wybranych BOGA Jedyne, próbując zlikwidować ów ostatek inności pochodzący z Miłości BOGA, otoczony przez oszalały świat (Ewangelia Mateusza 25:43). Czasami stworzenie trwające przy Panu JEZUSIE, BOGU Jedyne, wykonuje tylko Jego wyrok, nigdy się nie mści. Natomiast faktu, że wyroku śmierci nie wykonuje Sam Pan, dawca Życia, nie sposób przecenić.

---

²⁵ דממה [D^eMÂMÂH]

²⁶ דק [DAQ]

Uzupełnienie 1: Ciało, cielesność i uratowanie

Poprzednio wspomniałem, że słowo greckie **σάρξ** (sarks) oznacza 'ciało wraz z myślami' mózgu. Z tego powodu, słowo to jest czasami tłumaczone jako 'ciało wewnętrzne' (jakby 'ciało pod skórą'). Ponieważ z ciałem **σάρξ** (sarks) są związane myśli ciała, to oderwanie znaczenia tego słowa od bazy tych myśli, czyli ich fizycznego podłoża - mózgu, nie byłoby właściwe. Takie oderwanie może się przytrafić, gdy słowo **σάρξ** (sarks) zostanie przetłumaczone np. jako 'cielesna natura', co ma miejsce na skutek „uduchowienia” słowa 'natura'.

Natomiast słowo **σῶμα** (sōma) określa w Piśmie Świętym same ciało jako substancję materialną, wraz z całą jej złożoną strukturą i dokonany w niej wpisem. Osoby wierzące raczej nie mają problemu z uznaniem, że BÓG Jedyne stwarzając człowieka dokonał takiego wpisu. Nie wdając się w techniczne szczegóły sposobu dokonania tego wpisu, niesie on między innymi informację o tym jak organizm człowieka ma funkcjonować. Jest więc w ciele **σῶμα** (sōma) zawarty pierwotny wpis wynikający ze stworzenia. Później, na skutek odstępstwa człowieka, został dokonany na ciele **σῶμα** (sōma) inny wpis, który jest wynikiem zjedzenia z drzewa wiadomości dobrego i złego (Księga Rodzaju 2:16-17). Rozważmy więc ciało **σάρξ** (sarks) i **σῶμα** (sōma) oraz ich wzajemną relację w upadłym człowieku.

W każdym, spłodzonym z męczyzny potomku Adama, dokonany jest, od jego poczęcia, na ciele **σῶμα** (sōma) wpis²⁷, który wynika ze zjedzenia owocu drzewa wiadomości dobrego i złego. Słowo BOGA mówi, że w pewnej chwili życia tego człowieka dzieje się następująca rzecz:

„I ja żyłem kiedyś bez prawa, lecz gdy przyszło przykazanie, grzech ożył, a ja umarłem.” (List do Rzymian 7:9).

Wtedy „gdy przyszło przykazanie”, wtedy ów tragiczny w skutkach wpis przenosi się na 'rozum' **νοῦς** (nus) (List do Rzymian 7:22-23) wewnętrznego człowieka, w którego sercu, w duszy, pojawia się świadomość²⁸ sumienia **συνείδησις** (suneidēsis) 'raniącego'²⁹, 'bolesnego' (List do Hebrajczyków 10:22), tłumaczonego czasami niezręcznie jako sumienie 'złe'. Natychmiast po jej powstaniu, świadomość sumienia 'raniącego' „odbija się” w kierunku ciała **σάρξ** (sarks), które łamie przykazanie (List do Rzymian 7:11, 2;14-15) zawarte w sumieniu 'raniącym'.

---

²⁷ Poza wspomnianym poprzednio wpisem wynikającym ze stworzenia.

²⁸ Słowo greckie **συνείδησις** (suneidēsis) oznacza zarówno 'świadomość' jak i 'sumienie'.

²⁹ Słowo greckie **πονηρός** (ponēros) oznacza 'raniący', 'bolesny'.

'Sumienie raniące' pojawiło się w Adamie i Ewie na skutek nie posłuchania rozkazu BOGA Jedyneho (Księga Rodzaju 2:16-17). Sama treść tego wpisu³⁰, dokonanego na sercach kamiennych, posiada szczególną część wspólną z Prawem Przykazań dla grzeszników, którego początek został spisany również na tablicach kamiennych. Ta szczególna treść³¹, ale nie różne ludzkie dodatki, została opisana w Liście do Rzymian 2:15 i jest ona związana z osądem sumienia 'raniącego' oraz, zgodnie z werselem 1:32 listu do Rzymian, wyrokiem śmierci za jego złamanie; ta szczególna treść jest dobra (List do Rzymian 7:12). Przystąpienie, dobrego ze swojej istoty przykazania BOGA Jedyneho skierowanego do grzeszników (List do Rzymian 7:22, 1 List do Tymoteusza 1:8-11) jest grzechem (1 List Jana 3:4), a na skutek grzechu człowiek umiera (List do Rzymian 7:9-11). Gdyby człowiek ten był pod Prawem Przykazań Mojżesza, to wyrazem tego byłoby nawet ukamieniowanie osoby z kamiennym sercem.

Problem śmiertelnego złożenia dwóch czynników: sumienia 'raniącego' ze świadomością sądu oraz łamania sumienia 'raniącego' (List do Rzymian 2:15,12) jest nazywany problemem cielesności człowieka (List do Rzymian 7:14).

A przecież BÓG Jedyneho w swojej Miłości powiedział:

„Tedy rozkazał Pan Bóg człowiekowi, mówiąc: Z każdego drzewa sadu jeść będziesz. Ale z drzewa wiadomości dobrego i złego, jeść z niego nie będziesz; albowiem dnia, którego jeść będziesz z niego, śmiercią umrzesz. ” (Księga Rodzaju 2:16-17).

Są jednak tacy, którzy uważają, że fakt posiadania wspomnianego powyżej sumienia 'raniącego' czyni z nich ludzi. No cóż – nie traktują ani okoliczności zaraz po stworzeniu ludzi przez BOGA Jedyneho, ani tego sumienia, wystarczająco poważnie.

Uwaga: Błędne przypisywanie dziecku tzw. grzechu pierwotnego ani nie uwzględnia powyżej przytoczonej kolejności zdarzeń opisanych w wersecie 7:9 Listu do Rzymian, ani nie uwzględnia przyczyny faktu oświecenia człowieka przez Słowo BOGA w chwili przyjścia człowieka na świat (Ewangelia Jana 1:9).

Dokładne, zwięzłe wytłumaczenie cielesności³² człowieka, zaczyna się od werselem 7:14 Listu do Rzymian. Wersel ten rozpoczyna się słowami „Bowiemy wiemy...”, „Gdyż wiemy...”, co oznacza, że kolejne wersety 7:14 – 25 Listu do Rzymian tłumaczą wcześniejszy sens werselem 7:9-13, wyjaśniając sytuację niezbanionej osoby, po jej śmierci duchowej opisanej w wersecie 7:9:

---

³⁰ Słowo [γραπτός](#) (graptos) oznacza 'wpisany', od słowa [γράφω](#) (grafō), 'pisać', 'opisać'.

³¹ Która w przypadku poganina nie zawierająca zapisu wynikającego z Przymierza BOGA Jedyneho z Izraelem (List do Efezjan 2:11-12).

³² Greckie słowo [σαρκικός](#) (sarkikos) oznacza 'cielesny', 'odwołujący się do ciała'. Problem stanowi ciało człowieka po odstępstwie, a nie ciało człowieka w stanie stworzonym przez BOGA Jedyneho.

„Bo wiemy, iż zakon³³ jest duchowny³⁴, alem ja cielesny, zaprzędany pod grzech. Albowiem tego, co czynię, nie pochwalam; bo nie, co chcę, to czynię, ale czego nienawidzę, to czynię. A jeżeli czego nie chcę, to czynię, przyzwalam zakonowi, że dobry jest. Już tedy teraz nie ja to czynię, ale grzech we mnie mieszkający; Gdyż wiem, że nie mieszka we mnie (to jest w ciele mojem) dobre; albowiem chęć jest we mnie, ale wykonać to, co jest dobrego, nie znajduję. Bo nie czynię dobrego, które chcę; ale złe, którego nie chcę, to czynię. A jeźliż ja to czynię, czego nie chcę, już ja więcej nie czynię tego, ale grzech, który we mnie mieszka. Znajduję tedy ten zakon w sobie, gdy chcę dobre czynić, że się mnie złe trzyma. Albowiem kocham się w zakonie Bożym według wewnętrznego człowieka. Lecz widzę inszy zakon w członkach moich, odporny zakonowi umysłu mego i który mię zniewala pod zakon grzechu, który jest w członkach moich. Nędznyż ja człowiek! Któż mię wybawi z tego ciała śmierci? Dziękuję Bogu przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego. Przetoż tedy ja sam umysłem służę zakonowi Bożemu, lecz ciałem zakonowi grzechu.” (List do Rzymian 7:14-25).

Gdyby ktoś nie wierzący nie rozumiał fragmentu Listu do Rzymian 7:14 – 25, myśląc, że jest to opis sytuacji osoby znającej Pana JEZUSA Chrystusa, nie byłoby to dziwne. Ale niejasne zrozumienie tego fragmentu może się zdarzyć (nie w sercach oczywiście, ale) w umysłach, również osobom już wierzącym Słowu BOGA. Mi się to zdarzyło i dopiero Pan JEZUS Chrystus, gdy wprowadził mnie w odpocznienie, zabrał ode mnie niewyraźne, krótkowzroczne widzenie tego fragmentu Pisma Świętego oraz spraw z nim związanych. Otóż, tylko przez pewien czas trwające niedoznanie odpocznienia³⁵ opisanego w Rozdziale 4 Listu do Hebrajczyków, tłumaczy „jakoś” rozumienie, nawet przez dziecko Pana JEZUSA Chrystusa, rozważanego fragmentu Listu do Rzymian 7:14–25 jako mówiącego „o podwójnej naturze człowieka wierzącego”. Takie zrozumienie jest błędne i gdyby nie wyjaśniony w Piśmie

---

³³ Słowo zakon jest staropolską formą słowa prawo. Z kontekstu wynika czy chodzi o Prawo Przykazań (Prawo Mojżeszowe), czy o Prawo wiary (Prawo Chrystusowe). Czasami może też być mowa o prawie, które sami dla siebie stanowią poganie, ale tylko w zakresie wskazanym przez List do Rzymian 2:14-15, o czym była mowa powyżej, czyli w zakresie wpisu dokonanego na wnętrzu człowieka i związanego z powstałym sumieniem ‘raniącym’ oraz wyroku na sercu każdego człowieka, w tym i człowieka z narodów. To znaczy, jako prawo funkcjonuje wpis związany z sumieniem ‘raniącym’ (List do Rzymian 2:14-15) wraz z wyrokiem śmierci (List do Rzymian 2:3, 1:32) zapisanym na sercu, w przypadku złamania tego prawa.

Natomiast Prawo wiary (Prawo Chrystusowe) jest Prawem, które nie jest łamane przez osobę, która jest pod tym Prawem (2 List do Tesaloniczan 3:2), czyli przez osobę zbawioną (1 List Jana 5:4).

³⁴ Staropolskie: ‘duchowy’.

³⁵ Problem braku odpocznienia osoby już zbawionej, czyli będącej w drodze przez pustynię, oraz wyprowadzenie jej z tego stanu przez Pana JEZUSA Chrystusa, jest podjęty później. Pomijając problem wierzących dzieci, każdy z wierzących przechodzi przez pustynię, tak jak w zapowiedzi przeszedł ją Izrael.

Świętym, możliwy problem chwilowego braku odpocznienia w życiu osoby już zbawionej, błąd ten nie byłby czymkolwiek uzasadniony.

Również koniec omawianego fragmentu Listu do Rzymian 7:14 – 25, to znaczy werset 7:25, dotyczy opisu sytuacji osoby jeszcze nie zbawionej, chociaż będącej na chwilę przed prośbą o zbawienie. Mianowicie, werset 7:25 kończący rozważany fragment wskazuje, że dla osoby niezabawionej (druga część wersetu 7:25) jedynym ratunkiem jest Pan JEZUS Chrystus (co jest napisane w pierwszej części wersetu 7:25). Ratunek dla osoby niezabawionej przychodzi od BOGA Jedynego wraz z darowaniem jej zawołania do Pana JEZUSA Chrystusa: Panie, uratuj mnie!

Wersety:

„Lecz widzę inne prawo w moich członkach, walczące z prawem mego umysłu, które bierze mnie w niewolę prawa grzechu, które jest w moich członkach.” (List do Rzymian 7:23) „Dziękuję Bogu przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. Tak więc ja sam umysłem służę prawu Bożemu, lecz ciałem prawu grzechu.” (List do Rzymian 7:25)

są opisem stanu Szawła zanim został zbawiony przez Pana JEZUSA Chrystusa, Który wybawił go „z tego ciała śmierci” (List do Rzymian 7:24), zgodnie z opisem zawartym w kolejnych wersach 8:1-4 Listu do Rzymian. I taki jest los nie tylko Pawła (kiedyś Szawła), ale wszystkich wybranych BOGA Jedynego. Może dobrze byłoby będąc w wersecie 7:25, powrócić z czytaniem Pisma Świętego do wersetu 7:14, a nawet 7:9 i dopiero wtedy przeczytać dalej. Jak wspomniałem, wraz z wersem 8:1 Listu do Rzymian rozpoczyna się opis sytuacji osoby zbawionej, czyli takiej, która już zawołała:

„Każdy bowiem, kto wezwie imienia Pana, będzie zbawiony.” (List do Rzymian 10:13),

co oznacza, że już przysła do Pana JEZUSA Chrystusa:

„Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który przyjdzie do mnie, nie wyrzucę precz. Zstąpiłem bowiem z nieba nie *po to*, żeby czynić swoją wolę, ale wolę tego, który mnie posłał. A to jest wola Ojca, który mnie posłał, abym nie stracił nic z tego wszystkiego, co mi dał, ale abym to wskrzesił *w* dniu ostatecznym. I to jest wola tego, który mnie posłał, aby każdy, kto widzi Syna i wierzy w niego, miał życie wieczne, a ja go wskrzeszę *w* dniu ostatecznym.” (Ewangelia Jana 6: 37-40)

i nie idzie w związku z tym na sąd:

„Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Kto słucha mego słowa i wierzy temu, który mnie posłał, ma życie wieczne i nie pójdzie na sąd, ale przeszedł ze śmierci do życia.” (Ewangelia Jana 5:24).

Rozdział 2.3: Izrael i wszczępieni w niego w zbawieniu

W przeciwieństwie do narodów i wbrew deklaracji likwidacji Izraela przez niektórych ich władców, czas Izraela, choć karconego za nie słuchanie Głosu BOGA Jedyne, nie przeminie, jak napisano:

„Przetoż nie bój się ty, sługo mój Jakóbie! mówi Pan, ani się strachaj o Izraelu! bo oto Ja cię wybawię z daleka, i nasienie twoje z ziemi pojmania ich. I wróci się Jakób, aby odpoczywał i pokój miał, a nie będzie, ktoby go ustraszył; Bom Ja z tobą, mówi Pan, abym cię wybawił. Ponieważ uczynię koniec wszystkim narodom, między które cię rozproszę, wszakże tobie nie uczynię końca, ale cię miernie karać będę, a całe cię bez karania nie zaniecham.” (Księga Jeremiasza 30:10-11).

Po czym nastanie czas, gdy cały Izrael będzie słuchał z wiarą³⁶, a zrozumienie zamysłu Słowa będzie dane wszystkim jego dzieciom. Stanie się to wtedy, gdy Pan Zastępów przyjdzie na jego ratunek, jak to powiedział Jakobowi:

„I będą synowie jego, jako i przedtem, a zgromadzenie jego przedemną utwierdzone będzie; ale nawiedzę wszystkich, którzy ich trapią. I powstanie z niego najzaciejszy jego, a panujący nad nim z pośrodku jego wynijdzie, któremu się rozkażę przybliżyć, aby przystąpił przed mię; bo któż jest ten, coby ręczył za się, że przystąpi przed mię? mówi Pan. I będziecie ludem moim, a Ja będę Bogiem waszym. Oto wicher Pański z popędliwością wynijdzie, wicher trwający nad głową niezbożników zostanie. Nie odwróci się zapalczywość gniewu Pańskiego, póki nie uczyni tego, a póki nie wykona umysłu serca swego; w ostatnie dni zrozumiecie to.” (Księga Jeremiasza 30:20-24).

Tak więc Izrael *nie zostanie* wymazany z kart czasu, wbrew temu co osoba będąca „głową” Iranu powiedziała kilka lat temu³⁷.

---

³⁶ Słowo ‘posłuszeństwo’ ὑπακοή (hypakoē) oznacza ‘uważne słuchanie’ jest związane z greckim słowem ὑπήκοος (hypēkoos) ‘uważnie słuchający’. Jedyne uważne słuchanie BOGA Jedyne to słuchanie z wiarą (List do Rzymian 5:19; 1:5).

³⁷ Natomiast przeminie Persja, czyli Iran. Stanie się to ostatecznie po wystąpieniu Goga z krainy Magog przeciwko Izraelowi i porażce Goga (Księga Ezechiela 39:5-6), którego Persja będzie sojusznikiem (Księga Ezechiela 38:5). Starzy sprzymierzeńcy są nimi do końca. Warto zauważyć, że Persja to nie jest Elam, na którego terytorium Persja panuje (ze zmiennymi losami) od około VII wieku p.n.e. Na około siedem ostatnich lat istnienia starej ziemi, po tym jak przestanie istnieć Persja, historia Elamu jako państwa, zacznie się dzieć na nowo (Księga Jeremiasza 49:39).

A chociażby tylko z powodu, że nie przeminie Izrael, nie przeminą też Ci, którzy zostają, w chwili ich zbawienia w niego wszczępieni. Taki jest dział Moabitki Rut, רות (RUTH), której imię znaczy „przyjaciel” i która jest symbolem tych, co będąc z pogan idą za BOGIEM Żydówki Noemi³⁸ (której imię znaczy „moja rozkosz”). Ci z narodów, którzy idą za Proroctwem BOGA Izraela są jak Rut, która, gdy już była wraz z Noemi na ziemi Izraela, trzyma się jej słów, tak jak wybrany, wszczępiiony z pogan w Izrael, trzyma się Proroctwa. Dlatego zbawieni z narodów, którzy zostali uczynieni prawdziwymi przyjaciółmi Izraela, zostają również, wraz z wierzącymi Izraelitami według ciała, uczynieni przez BOGA Izraela Jego kapłanami i królami:

„Lecz wy *jesteście* rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do swej cudownej światłości; Wy, którzy kiedyś nie *byliście* ludem, teraz jesteście ludem Bożym, wy, którzy *kiedyś* nie dostąpiliście miłosierdzia, teraz miłosierdzia dostąpiliście.” (1 List Piotra 2:9-10).

Jak Rut wstąpiła w związek małżeński z Boazem, który stał się jej odkupicielem z pokolenia Judy, tak wybrani z pogan w chwili ich odkupienia i zbawienia, a następnie zanurzenia w Duchu Świętym są wszczępieni, poprzez związek z Panem JEZUSEM Chrystusem, Judejczykiem, w pokolenie Judy, które w ostateczności całe przemieni BÓG w oblubienicę Baranka BOGA.

Przez Bramę owiec (Ewangelia Jana 10:7-11), przez samego Pana JEZUSA Chrystusa, wchodzi wybrani z Żydów i z pogan. Można powiedzieć, że Rut zapowiada część owczarni, wybranych z pogan, natomiast Tamar³⁹, synowa Judy,

---

³⁸ Imię Noemi נְעֻמִי (NAŌMIJ) oznacza ‘miły’, ‘przyjemny’, ‘moja rozkosz’, ‘smakowita’ i pochodzi od słowa נֶעַם (NŌAM) oznaczającego ‘stan bycia miłym’, ‘stan bycia wdzięcznym’, ‘zachwyty’, ‘uciecha’, ‘przyjemność’. Po dziesięcioletnim pobycie w Moabie, Noemi wraca do Izraela, zwracając uwagę na znaczenie swojego imienia:

„I szły obie pospołu, aż przyszły do Betlehem. I stało się, gdy przyszły do Betlehem, wzruszyło się wszystko miasto dla nich, mówiąc: Iżaż nie ta jest Noemi? Ale ona mówiła do nich: Nie nazywajcie mię Noemi, ale mię zowcie Mara; albowiem mię gorzkością wielką Wszzechmogący napełnił. ” (Księga Rut 1:19-20).

O niedotykanii się gorzkości i wyjściu z niej mówi Pismo Święte (Księga Wyjścia 15:23,25), wpiery, jako zapowiedz, w historii Izraela według ciała, potem w odniesieniu do życia każdego ucznia Pana JEZUSA Chrystusa. Gorzkość odchodzi dopiero po powrocie na ziemię Izraela, jak to BÓG Jedyny uczynił Noemi. Dzieje się to po przejściu przez Jarden (Jordan) (List do Hebrajczyków 4:1-16) na teren szczególnej własności Odkupiciela (Księga Rut 4:6), tam, gdzie jest odpocznienie (Księga Rut 3:1).

³⁹ Słowo Tamar תָּמָר (TÂMÂR), ‘być ustawionym pionowo’, ‘wznosić się’, zawiera ten sam rdzeń, który jest w słowie palma, będąc symbolem sprawiedliwości (Psalm 92:12), co też

jest jak część owczarni, która jest z Izraela według ciała. Obie są zapowiedzią jednej oblubienicy. Niech Rut będzie jak Tamar - usłyszał Boaz o Rut, biorąc ją za żonę:

„Niechajże dom twój będzie jako dom Faresa, (którego porodziła Tamar Judzie,) z nasienia tego, któreć da Pan z tej to białej głowy.” (Księga Rut 4:12).

Tak więc Rut jest, poprzez związek z Boazem⁴⁰, będącym w linii Judy, dołączona do sprawiedliwej Tamar, jak to wynika ze Słów Pana JEZUSA Chrystusa:

„A mam także inne owce, które nie są z tej owczarni. Również te muszę przyprowadzić i będą słuchać mego głosu, i będzie jedna owczarnia i jeden pasterz.” (Ewangelia Jana 10:16).

Powyższe podobieństwo należy jednak uzupełnić. Mianowicie, Rut jest też obrazem całej oblubienicy, wybranych z Żydów i z pogan, którzy zostali wszczępieni w Judę poprzez związek z Panem JEZUSEM Chrystusem, którego symbolem jest Boaz. Postrzeganie osoby Rut jako wybranych z Izraela wynika z tego, że Rut już wcześniej była wszczępią w pokolenie Judy, poprzez związek z Mahalonem, מַחֲלֹן (MACHLŌN), którego imię znaczy ‘chory’⁴¹, synem Elimelecha⁴² z Noemi.

Tak więc Rut jako ta, która była już we wcześniejszym związku małżeńskim z Judejczykiem, zapowiada wybranych z Izraela, natomiast jako poganka Moabitka zapowiada wybranych, wszczępionych w Izrael z pogan. Jedni i drudzy, po ich uratowaniu⁴³, stają się z chwilą ich zanurzenia w Duchu Świętym oblubienicą z

---

wyraził Juda mówiąc o Tamar, swojej synowej i żonie: „...Sprawiedliwsza jest nad mię ...” (Księga Genesis 38:26).

Sprawiedliwość uczniów Pana JEZUSA Chrystusa wynika z objęcia ich Sprawiedliwością BOGA wypełnioną w sądzie, który na krzyżu Golgoty spadł od BOGA na Pana JEZUSA Chrystusa - człowieka, Odkupiciela.

⁴⁰ Boaz jest zwiastunem Pana JEZUSA Chrystusa. W Księdze Rut jest on jej odkupicielem. Imię Boaz oznacza „szybkość”. Taka jest też nazwa jednego z dwóch filarów, a mianowicie lewego, w przedsionku Świątyni Jerozolimskiej.

⁴¹ Chory był i Łazarz, symbolizujący całego Jakoba, który zachorował i zasnął, ale Pan JEZUS go wskrzesił. Imię Łazarz to greckie Λάζαρος (Lazaros). Pochodzi ono od imienia hebrajskiego אֵלְעָזָר (‘EL-ĀZAR), które znaczy ‘BÓG (jest) Pomocnikiem’. Na rozważenie konsekwencji związku imienia Łazarz i Eleazar, zwrócił ostatnio uwagę Pan JEZUS poprzez brata Jerzego.

⁴² אֵלִימֶלֶךְ (‘ELĪJMELEK), co znaczy ‘BÓG króla’.

⁴³ Czyli od chwili, gdy zostali nawróceni (według zapowiedzi w Ewangelii Łukasza 22:32), otrzymując Ducha Świętego, co stało się po raz pierwszy w dzień wzbudzenia (Ewangelia Jana 20:19,22) Pana JEZUSA Chrystusa - człowieka z martwych, jak napisano:

„Rzekł im zasię Jezus: Pokój wam; jako mię posłał Ojciec, tak i ja was posyłam. A to rzekłszy tchnął na nie i rzekł im: Weźmijcie Ducha Świętego.” (Ewangelia Jana 20:21-22).

Przypis (c.d.)

Wtedy dostali uczniowie od Ducha Świętego wiarę Pana JEZUSA Chrystusa - człowieka, która jest wiarą Nowego Przymierza:

„Umiłowani, podejmując usilne starania, aby pisać wam o wspólnym zbawieniu, uznałem za konieczne napisać do was i zachęcić do walki o wiarę raz przekazaną świętym.” (List Judy 1:3).

Wspomniane powyżej zdarzenie z Ewangelia Jana 20:21 nastąpiło przed zdarzeniem na wzgórzach Galilei, gdzie:

„... ujrzawszy go, oddali Mu pokłon; bo zwątpili.” (Ewangelia Mateusza 28:17).

Owo zwątpienie uczniów miało miejsce jeszcze wcześniej (Księga Zachariasza 13:7), przed wzbudzeniem Pana JEZUSA Chrystusa-człowieka z martwych, gdy mieli jeszcze starą wiarę. Słowo ‘zwątpili’ występuje bowiem w greckim tekście Ewangelii w czasie przeszłym dokonanym i takie tłumaczenie podałem powyżej (porównaj: Nowa Biblia Gdańska (NBG)). Od momentu, gdy Duch Święty zamieszkał w sercach uczniów (tak jak zgodnie z Księgą Ezechiela 36:27 będzie to udziałem całego Jakoba), mieli oni wiarę Nowego Przymierza, która się nigdy nie zachwiała, zgodnie ze Słowem:

„Bo wszystko, co się narodziło z Boga, zwycięża świat. A tym zwycięstwem, które zwyciężyło świat, jest nasza wiara.” (1 List Jana 5:4).

Poszli więc uczniowie na wzgórze Galilei, gdzie po oddaniu Panu JEZUSOWI Chrystusowi pokłonu, zostali przez Niego posłani (Ewangelia Mateusza 28:18-22), aby głosić całe Słowo BOGA Jedyne w świetle objawienia Nowego Przymierza, które dostali od Ducha Świętego.

Wspomniane dwa zdarzenia, z Ewangelii Jana i Mateusza, miały miejsce w dzień pierwszy oraz czterdziesty po wzbudzeniu Pana JEZUSA Chrystusa-człowieka, i przed zanurzeniem Jego uczniów w Duchu Świętym w dniu pięćdziesiąticy (Dzieje Apostolskie 1:5; 2:1-4). Tak też, zgodnie z Ewangelią Mateusza 3:11, dzieje się i dzisiaj, według objaśnienia, które Duch Święty dał apostołowi Pawłowi (Dzieje Apostolskie 19:1-7) i kolejnym swoim uczniom. Oblubienica Baranka BOGA Jedyne została poczęta w dzień pięćdziesiąticy.

W życiu każdego z prawdziwych uczniów (Ewangelia Jana 8:29-36) Pana JEZUSA Chrystusa, ucznia który oczekuje zanurzenia w Duchu Świętym, na pewno wszystko to wkrótce się stanie:

„A zgromadziwszy je przykazał im, aby nie odchodzili z Jeruzalemu, ale iżby czekali obietnicy ojcowskiej, o którejście mówić słyszeli ode mnie. Albowiemci Jan chrzczył wodą; ale wy będziecie ochrzczeni Duchem Świętym po niewielu tych dniach.” (Dzieje Apostolskie 1:4-5).

Napisałem ‘prawdziwy uczeń’, chociaż w przyszłości, będę na ogół tylko takiego ucznia miał na myśli. Prawdziwy uczeń to taki, który nie tylko wie, że Pan JEZUS Chrystus-człowiek czyni zawsze to co się podoba Ojcu Niebiańskiemu (Ewangelia Jana 8:29-36). Prawdziwy uczeń to osoba zbawiona.

Zbawiony oczekuje bowiem wszystkiego (1 List do Koryntian 13:4-7), co obiecał dać mu Pan JEZUS, w tym zanurzenia w Duchu Świętym, napełnienia Nim i w końcu spełnienia małżeństwa (Objawienie Jana 21:2) trwającego na wieki, bez końca.

pokolenia Judy. Taka jest bowiem konsekwencja związku zaręczynowego, a w najbliższym czasie związku małżeńskiego z Panem JEZUSEM Chrystusem, Oblubieńcem z pokolenia Judy.

Rozdział 2.4: Przeczucie dziedzictwa

To co na podstawie Księgi Rodzaju zostało powiedziane powyżej (Rozdział 2:1), to Duch Święty przypomina Jego dzieciom w Nowym Testamencie:

„My tedy, bracia! tak jako Izaak, jesteśmy dziatkami obietnicy. Ale jako na on czas ten, który się był urodził według ciała, prześladował tego, który się był urodził według ducha, tak się dzieje i teraz. Ale co mówi Pismo? Wyrzucić niewolnicę i syna jej; albowiem nie będzie dziedziczył syn niewolnicy z synem wolnej, A tak, bracia! nie jesteśmy dziećmi niewolnicy, ale wolnej. ” ([List do Galacjan 4:28-31](#)).

W linii dziedzictwa, które otrzymał w pierw Abraham, a potem Itzaak od BOGA Jedynego, jest w końcu Jakob. Ukryty przed założeniem świata plan BOGA Jedynego, nabiera w określonym czasie swojej widocznej realizacji, coś się dzieje w historii.

Otóż starszy syn Itzaaka, bliźniak Ezaw, sprzedaje swoje dziedzictwo Jakobowi w niewyobrażalnym braku rozeznania co do jego wagi. Okoliczności tego wydarzenia są następujące:

„ ... I uwarzył sobie Jakób potrawę, a na ten czas przyszedł Ezaw z pola spracowany. Tedy rzekł Ezaw do Jakóba: Daj mi jeść, proszę cię z tej czerwonej potrawy, bom się spracowałem: a przetoż nazwano imię jego Edom. Któremu rzekł Jakób: Przedajże mi dziś pierworództwo twoje. I rzekł Ezaw: Otom ja bliski śmierci, cóż mi po pierworództwie?. I rzekł Jakób: Przysiążże mi dziś, i przysiągł mu. I sprzedał pierworództwo swoje Jakobowi. Tedy Jakób dał Ezawowi chleba, i potrawę z soczewicy, a on jadł i pił, a potem powstawszy odszedł; i pogardził Ezaw pierworództwem swoim.” ([Księga Rodzaju 25:28-34](#)).

Po tym jak Ezaw, syn Itzaaka sprzedaje Jakobowi, młodszemu bliźniakowi, pierworództwo za miskę soczewicy, błogosławieństwo Itzaaka przynależne pierworódnemu, przypada Jakobowi, zgodnie z planem BOGA Jedynego ([Księga Rodzaju 27:26-41](#)).

W Nowym Testamencie, w Liście apostoła Pawła do Rzymian, Duch Święty tłumaczy cały Swój plan. Plan ten, ujawniony został wcześniej Abrahamowi w Księdze Rodzaju, a Nowe Przymierze powtarza Słowa o dziedzictwie:

„ ...W Izaaku będzie tobie nazwane nasienie; To jest, nie dzieci ciała są dziećmi Bożymi; ale dzieci obietnicy bywają w nasienie policzone. Albowiem

obietnicy słowo to jest: O tym właśnie czasie przyjdę, a Sara będzie miała syna; A nie tylko to, ale i Rebeka, gdy z jednego ojca naszego Izaaka brzemienną została. Gdy się jeszcze były dziatki nie narodziły, ani co dobrego albo złego uczyniły, aby się ostało postanowienie Boże według wybrania, nie z uczynków, ale z tego, który powołuje, Ręczono jej, że większy będzie służył mniejszemu; Jako napisano: Jakóbam umiłował, alem Ezawa miał w nienawiści. Cóż tedy rzeczymy? Jestże niesprawiedliwość u Boga? Nie daj tego Boże! Albowiem do Mojżesza mówi: Zmiłuję się, nad kim się zmiłuję; a zlituję się, nad kim się zlituję. A przetoż nie zależy na tym co chce, ani na tym, co bieży, ale na Bogu, który się zmiłowywa." ([List do Rzymian 9:7-16](#)).

W Słowach tych jest również mowa o tym, że dziedzictwo nie jest z uczynków, ale z woli BOGA i Jego nadania. W czasie zostaje wypełniona konkretna, przedwiecznie ustalona realizacja tego dziedzictwa, a mianowicie tym, którzy zostali wybrani przed założeniem świata, dziedzictwo to nie tylko nie przepadnie, ale nabiera ono również w ich oczach coraz to większej wagi, staje się dla nich szczególnie cenne. Jakob musiał mieć dane wczesne tego przeczucie ([Księga Rodzaju 25:26](#)).

Natomiast ci, którzy nie mieli dziedzictwa zapisanego w wieczności, nie zabiegają o nie, ale gardzą nim, oddalając się od jego idei dalej i dalej, w zatracenie, daleko od domu Ojca wybranych. Opisują to następujące wydarzenia w życiu Ezawa i Jakoba:

„Tedy szedł Ezaw do Ismaela, i pojał mimo inne żony swoje, Mahalate córke Ismaela, syna Abrahamowego, siostrę Nebajotowę, sobie za żonę.

A Jakób wyszedłszy z Beerseba, szedł do Haranu. I przyszedł na jedno miejsce, i nocował tam (albowiem już było zaszło słońce) a wzięwszy jeden z kamieni miejsca onego, podłożył pod głowę swoją, i spał na temże miejscu. I śniło mu się, a ono drabina stała na ziemi, a wierzch jej dosięgał nieba; a oto, Aniołowie Boży wstępowali i zstępowali po niej. A Pan stał nad nią i rzekł; Jam jest Pan, Bóg Abrahama, ojca twego, i Bóg Izaaka, ziemię tę, na której ty śpisz, tobie dam i nasieniu twojemu. A będzie nasienie twoje jako proch ziemi, i rozmnożysz się na zachód, i na wschód, i na północy, i na południe; a będą ubłogosławione w tobie wszystkie narody ziemi i w nasieniu twojem. A oto, Ja jestem z tobą i strzec cię będę gdziekolwiek pójdiesz, i przywrócę cię do tej ziemi; bo nie opuszczę cię, aż uczynię com ci rzekł." ([Księga Rodzaju 28:9-15](#)).

I zmienił BÓG Jedyny imię Jakobowi na Izrael, gdyż walczył on z BOGIEM Jedynym o błogosławieństwo i nie puścił Go aż wygrał:

„I rzekł: Puść mię, bo już wschodzi zorza. I odpowiedział: Nie puszczę cię, aż mi będziesz błogosławił. Tedy mu rzekł: Co za imię twoje? I odpowiedział: Jakób. I rzekł: Nie będzie nazywane więcej imię twoje Jakób, ale Izrael; boś sobie mężnie poczynał z Bogiem, i z ludźmi, i przemogłeś. I spytał Jakób mówiąc: Oznajmij mi proszę imię twoje; a on odpowiedział: Czemu się pytasz o imieniu mojem? I tamże mu błogosławił. Tedy nazwał Jakób imię miejsca

onego Fanuel, mówiąc: Izem widział Boga twarzą w twarz, a zachowana jest dusza moja.” (Księga Gensis 32:26-30).

I przywrócił BÓG Izraela do jego ziemi i nie opuścił go, gdyż mu to obiecał. Ale i Imię Swoje JESZUA, JEHHOSZUA, JEZUS⁴⁴, objawił i objawia Izraelowi, zgodnie ze Słowem:

„Niechajże tedy wie zapewne wszystek dom Izraelski, że go Bóg i Panem, i Chrystusem uczynił, tego Jezusa, któregoście wy ukrzyżowali. A to słysząc, przerażeni są na sercu i rzekli do Piotra i do innych Apostołów: Cóż mamy czynić, mężowie bracia? Tedy Piotr rzekł do nich: Pokutujcie⁴⁵, a ochrzczij się każdy z was w imieniu Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów, a weźmiecie dar Ducha Świętego. Albowiemci wam ta obietnica należy i dziatkom waszym, i wszystkim, którzy daleko są, którekolwiek by powołał Pan, Bóg nasz.” (Dzieje Apostolskie 2:36-39),

przy czym Słowo w wersecie 2:38 można przetłumaczyć następująco:

„Skruszcie się i niech się da zanurzyć każdy (z) was w⁴⁶ Imieniu JEZUSA Chrystusa gwoli⁴⁷ wyzwolenia⁴⁸ (od) grzechów⁴⁹, i otrzymacie dar Ducha Świętego.” (Dzieje Apostolskie 2:38).

---

⁴⁴ W Księdze Zachariasza 6:11 podane jest imię יהושוע (J^eHOSZUÂ) יהושע (J^eHUSZUÂ), Jehhoszua, natomiast w Księdze Ezdrasza 3:2 imię ישוע (JESZUÂ), Jeszua. Dalsze rozważania na temat Imienia JEZUS znajdują się w zamieszczonym dalej Uzupelnieniu 2: „Odwieczne Imię JEZUS”.

⁴⁵ Od greckiego słowa μετανοέω (metanoēō) oznaczającego ‘skruszyć się’, ‘zmienić myślenie’. Słowo μετάνοια (metanoia) oznacza ‘skrucha’. Dzisiejsze, uczynkowe znaczenie słowa ‘pokutujcie’ jest całkowicie nieadekwatne w stosunku do znaczenia słowa μετανοέω występującego w Piśmie Świętym.

⁴⁶ Słowo ἐπί (epi) oznacza między innymi również: „dzięki” oraz „dla”.

⁴⁷ Słowo εἰς (eis) oznacza między innymi ”gwoli”, czyli „ze względu na” oraz „z powodu”. Oznacza ono również „na”, zatem można przetłumaczyć fragment tego werset następująco: „na [εἰς] wyzwolenie (od) upadków” (zgodnie z 1 Listem do Koryntian 15:34, Biblia Gdańska).

Wyzwolenie od grzechów jest konsekwencją uwierzenia w Pana JEZUSA Chrystusa i tylko w stosunku do takich osób jest możliwy chrzest wiary, czyli zanurzenie w wodzie poprzedzone wyznaniem wiary osoby już zbawionej od jej grzechów (Ewangelia Mateusza 1:21, Ewangelia Łukasza 1:77, Ewangelia Jana 8:24,34-36, Dzieje Apostolskie 5:31, List do Efezjan 2:5,8):

Nie odwoływalne są bowiem obietnice BOGA Jedyne i nieutralne dziedzictwo dane przez Niego i z Niego zrodzone.

Uzupełnienie 2: Odwieczne Imię JEZUS

„Niech będzie w was takie nastawienie umysłu, jakie też *było* w Chrystusie Jezusie; Który, będąc w postaci Boga, nie uważał bycia równym Bogu za grabież; Lecz ogołocił samego siebie, przyjmując postać sługi i stając się podobny do ludzi; A z postawy uznany za człowieka, uniżył samego siebie i był posłuszny aż do śmierci, i to śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i darował mu imię, które jest ponad wszelkie imię; Aby na imię Jezusa zginało się wszelkie kolano na niebie, na ziemi i pod ziemią. I *aby* wszelki język wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca.” (List do Filipian 2:5-11).

W Piśmie Świętym jest kilka osób, które nosiły imię Jezus, jako sygnał znaczenia i ważności Imienia Pana JEZUSA Chrystusa. W Księdze Zachariasza 6:11 podane jest imię arcykapłana יהושע (J^eHOSZUÂ) יהושע (J^eHUSZUÂ), Jehhoszua, które w Księdze Ezdrasza 3:2 jest zapisane jako ישוע (JESZUÂ), Jeszua.

Zatem (z dokładnością do tych transkrypcji fonetycznych) z porównania widać, że Jehhoszua i Jeszua odnoszą się do tego samego Imienia. Imię Jeszua przeszło z formy hebrajskiej w aramejską formę Jeszu (lub nawet bardziej miękką formę Jesu). Forma ta przekształca się w języku greckim w imię Ἰησοῦς (Iēsous), Jesus, z akcentem na drugą sylabę. Imię JESZUA, JESZU i JESUS jest tym samym Imieniem Pana JEZUSA Chrystusa. Jego uproszczonym znaczeniem jest Jam Jest Wspomaga (Zbawia), o ile ktoś w Tym Imieniu wzywa BOGA Pisma Świętego, w pierwszym rzędzie prosząc o zbawienie (List do Rzymian 10:9-13), potem i wspomóżenie. Ale i forma grecka Imienia Pana została dana przez Niego, gdyż z Jego woli w języku greckim została spisana pierwotnie część Ksiąg Nowego Testamentu. Dlatego też każdy kto w swoim języku, ale z serca pobudzonego przez Ducha Świętego, wzywa Imienia Pańskiego (np. w języku polskim Imienia JEZUS), zostaje zbawiony i wspomóżony będzie.

„A gdy jechali drogą, przybyli nad jakąś wodę. Wówczas eunuch powiedział: Oto woda; co stoi na przeszkodzie, żebym mógł być ochrzczony? I powiedział Filip: Jeśli wierzysz z całego serca, możesz. *A on* odpowiedział: Wierzę, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym. Kazał więc zatrzymać wóz. Obaj, Filip i eunuch, zeszli do wody i ochrzcił go.” (Dzieje Apostolskie 8:36-38).

⁴⁸ Słowo ἄφεσις (afesis) oznacza między innymi ‘wolność’, ‘uwolnienie’, ‘wyzwolenie’, ‘odpuszczenie’, ‘przebaczenie’, ‘darowanie’.

⁴⁹ Słowo ἁμαρτία (hamartia) oznacza między innymi ‘grzech’, ‘błąd’, ‘wina’, ‘upadek’.

W dzień Pięćdziesiątnicy, Święta Pierwszych Plonów, Szawuot, każdy słyszał Dobrą Nowinę w swoim własnym języku, gdy Duch Święty tłumaczył wybranym w ich sercach wypowiedane Słowa, na doskonały język pochodzący z przed tronu BOGA Jedynego:

„I ukazały się im rozdzielone języki na kształt ognia, który usiadł na każdym z nich. I napełnieni są wszyscy Duchem Świętym, a poczęli mówić innymi językami, jako im Duch on dawał wymawiać. A byli w Jeruzalemie mieszkający Żydowie, mężowie nabożni, z każdego narodu tych, którzy są pod niebem. A gdy się stał ten głos, zeszło się mnóstwo ludzi i strwożyli się, że je słyszał każdy z nich mówiące własnym językiem swoim. I zdumiewali się wszyscy, i dziwowali się, mówiąc jedni do drugich: Izali oto ci wszyscy, którzy mówią, nie są Galilejczycy? A jakoż my od nich słyszymy każdy z nas swój własny język, w którymśmy się urodzili? Partowie i Medowie, i Elamitowie, i którzy mieszkamy w Mezopotamii, w Judzkiej ziemi, i w Kapadocyi, w Poncie, i w Azyi; W Frygii, i w Pamfilii, w Egipcie, i w stronach Libii, która jest podle Cyreny, i przychodniowie Rzymscy; Żydowie, i nowonawróceni; Kreteńczycy, i Arabczycy; słyszymy ich, mówiących językami naszymi wielkie sprawy Boże.” (Dzieje Apostolskie 2:3-11).

Języki te mają swoje źródło w ołtarzu przed tronem BOGA, jak napisano:

„I przyszedł inny anioł, i stanął przed ołtarzem, mając złotą kadzielnicę; a dano mu wiele wonności, aby dał (je) z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, (który) (jest) przed tronem. I wstąpił dym wonności modlitw świętych, z ręki anioła, przed (obliczem) Boga. I wziął anioł kadzielnicę, i napełnił ją z ognia ołtarza, i zrzucił na ziemię; i stały się języki, i grzmoty, i blaski, i trzęsienie ziemi.” (Księga Objawienia Jana 8:3-5).

Całkowicie inną sprawą niż wzywanie w różnych językach Imienia JESZU, jest posługiwanie się imionami, które nie mają uzasadnienia w Piśmie Świętym i w związku z tym, z którymi nie idzie nauka Dobrej Nowiny. Tak jest z imieniem ‘jahowah’, ‘jehowah’, ‘jahweh’, czy innymi jego formami, z których żadne nie ma nic wspólnego z Imieniem BOGA Jedynego zapisanym Tetragrammatonem, czyli czterema określonymi spółgłoskami hebrajskimi (a nie łacińskimi).

Dość powszechnie uważa się, że znaczenie Imienia BOGA Jedynego zapisanego Tetragrammatonem יהוה jest: ‘Byłem Który Byłem’ i ‘Będę Który Będę’. Czyni się tak na podstawie prostego zrozumienia odpowiedzi, którą BÓG Jedyny dał Mojżeszowi:

„Tedy rzekł Bóg do Mojżesza: Będę który Będę. I rzekł: Tak powiesz synom Izraelskim: Będę posłał mię do was. ” (Księga Wyjścia 3:14).

Taką odpowiedź usłyszał Mojżesz od BOGA Jedynego, gdy przy gorejącym krzaku zadał Panu pytanie, o to jakie jest znaczenie Jego Imienia:

„I rzekł Mojżesz do Boga: Oto, ja pójde do synów Izraelskich, i rzekę im: Bóg ojców waszych posłał mię do was: Jeżeli mi rzeką: Które (מה) jest imię jego? Cóż im odpowiem? ” (Księga Wyjścia 3:13).

Nie było to jednak, jak się zazwyczaj tłumaczy, pytanie o to jakie jest Imię BOGA; powód formalny zostanie podany poniżej. Jednak sednem całej sprawy jest to, że aby wyjść z Egiptu, trzeba znaczenie Imienia BOGA Jedynego mieć w sercu.

Poza tym, z Pisma Świętego wynika, że już za czasów Enosa (אנוש) ('ENOSZ), co znaczy 'kruchy', 'śmiertelnik', który był synem Seta (שֵׁת) (SZET; 'zastępstwo', 'podstawiony'), syna Adama (אָדָם) ('ADAM; osoba ludzka), zaczęto wzywać Imienia Pana (Księga Rodzaju 4:26). Zatem już wtedy znano Imię BOGA Jedynego zapisywane w Piśmie Świętym czterema spółgłoskami Tetragrammatonu.

Słowo 'Które' z przytoczonej powyżej Księgi Wyjścia 3:13, to słowo hebrajskie מה (MÂH) מה (MAH), i oznacza ono 'Co?', 'Dlaczego?' 'Jakiego typu, rodzaju?'. Zatem Mojżesz pytał o znaczenie, a nie brzmienie Imienia BOGA Jedynego. Gdyby Mojżesz zapytał o brzmienie Imienia Pana, pytając 'Jakie ...', to w tym miejscu byłoby słowo hebrajskie מי (MIJ), a nie מה (MÂH).

Natomiast pytanie o Imię Anioła Pańskiego, więc o Imię Samego BOGA Jedynego (Księga Wyjścia 23:20-21; Księga Sędziów 2:1-5) z użyciem słowa מי (MIJ), 'Jakie?', 'Cóż za', pada przy okazji innego zdarzenia. W Księdze Sędziów pytanie to zadaje Manue מַנּוּחַ (MANOACH), którego imię znaczy 'wejście do odpoczynienia', 'odpoczynek', 'miejsce odpoczynku', 'dom', 'spokój', 'schronienie', 'wytchnienie'. Zdarzenie opisane w Księdze Sędziów jest zapowiedzią służby Samsona, będącej Proroczą zapowiedzią służby Pana JEZUSA Chrystusa:

„Tedy rzekł Manue do Anioła Pańskiego: Cóż za (מי) imię twoje? abyśmy, gdy się spełni słowo twoje, uczcili cię. Któremu odpowiedział Anioł Pański: Przeczże pytasz o imię moje, które jest dziwne?” (Księga Sędziów 13:17-18).

Czyje i Które Imię jest dziwne?

W tekście hebrajskim nie zapisuje się samogłosek. Zatem masoreci, których głównym zadaniem było kopiowanie Pisma Świętego, zadbali również o to, aby w celu uniknięcia zapomnienia wymowy słów hebrajskich (szczególnie w diasporze po zburzeniu Świątyni w 70 roku n.e.), stworzyć system znakowania samogłosek oraz akcentów pod i nad słowami hebrajskimi Pisma Świętego, aby w sam Święty Tekst Pisma Świętego w najmniejszym stopniu nie ingerować. Tak więc, w drugiej połowie pierwszego tysiąclecia n.e. utworzyli sposób znakowania samogłosek, które jako takie w tekście hebrajskim nie są zapisywane.

Czasami praktykowano pisanie hebrajskiego słowa Adonaj אֲדֹנָי ('ĂDÔNĀJ), co znaczy '(mój) Pan', powyżej Imienia BOGA zapisanego hebrajskim Tetragrammatonem, a powszechnie czytano Adonaj w miejscu gdzie był Tetragrammaton (sam Pan JEZUS Chrystus tak uczynił dwukrotnie czytając Izajasza 61:1-2, jak podano w Ewangelii Łukasza 4:18-19). Fakt ten nigdy jednak nikogo nie upoważnił aby ze słowa Adonaj wyciągnąć samogłoski 'a', 'o' oraz 'a' i następnie wstawić je do błędnej łacińskiej transliteracji 'jhwh' Imienia Pańskiego, a tak właśnie uczynił na przełomie 2 i 3 wieku n.e. Klemens z egipskiej Aleksandrii. Błąd ten ma jeszcze o setki lat starsze korzenie osadzone w błędnej transliteracji greckiej, w której nie ma właściwej transliteracji spółgłosek hebrajskich.

Przyczyna zniknięcia wymowy Imienia Pana [יהוה] zapisanego Tetragrammatonem jest podana w Księdze Jeremiasza 44:24-25, a jest nią oddawanie czci szatanowi pod imieniem 'królowej niebios'. Natomiast o tym, jak bardzo można się pomylić co do wzywanych imion mówi Księga Ozeasza 2:16-17.

Tak więc, wspomniana błędność transliteracji ma podwójną przyczynę. Przyczyna techniczna polega na błędności transliteracji z hebrajskiego Tetragrammatonu na łacińskie 'jhwh'. Jest ona spowodowana tym, że brak znajomości samogłosek słowa powoduje, że nie jest znane jednoznaczne brzmienie jego spółgłosek. Te same spółgłoski w obecności różnych samogłosek i ich różnego rozkładu w słowie, mogą brzmieć różnie.

Natomiast przyczyna duchowa błędnej transliteracji Tetragrammatonu jest następująca: z imieniem 'jhwh', nie mającym nic wspólnego z hebrajskim Tetragrammatonem, i za jego 'księżycową' metodą uzupełniania samogłosek, nie idzie Dobra Nowina Pisma Świętego. Przyczyna duchowa błędnej transliteracji leży więc w próbie przeciwstawienia się Słowu BOGA Jedyne, Które mówi:

„Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i darował mu imię, które jest ponad wszelkie imię; Aby na imię Jezusa zgięło się wszelkie kolano na niebie, na ziemi i pod ziemią.” ([List do Filipian 2:9-10](#)).

I dotyczy to nie tylko obecnego wieku, gdyż z woli BOGA Jedyne napisano o Imieniu Pana JEZUSA Chrystusa-człowieka, że gdy BÓG wzbudził Pana z martwych, to posadził Go na Prawicy Swojej w Niebiosach:

„Wysoko nad wszystkie księstwa i zwierzchności, i mocy, i państwa, i nad wszelkie imię, które się mianuje, nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym;” ([List do Efezjan 1:21](#)).

Zatem Imię JEZUS jest, z przedwiecznego ustanowienia Samego BOGA Jedyne, także ponad każde Imię BOGA Jedyne wzywane w tym wieku jak i w przyszłym, tak na ziemi jak i w Niebie. Dodatkowo, oczywista jest wyższość Tego Imienia ponad każde inne imię osoby, która została stworzona.

Każdy kto z serca wzywa Imienia Pańskiego JEZUS, ten wzywa Imienia Pańskiego zapisanego Tetragrammatonem wraz z nieodzowną dla zbawienia prośbą: uratuj. Bo w Imieniu JEZUS jest zwiastowane zarówno, od wieków na wieki, Istnienie BOGA Jedyne, jak i to, że On Jest Miłością (dosłownie: On Jest Miłość).

Dlatego właśnie w powyżej przytoczonych wersetach napisano, że Imię JEZUS jest ponad wszelkie Imię zarówno na ziemi jak i w Niebiosach, zarówno w tym wieku jak i w przyszłym. Jest to Imię Jednej Osoby Ojca, Syna i Ducha Świętego, co wynika również z porównania Ewangelii Mateusza 28:19 oraz Dziejów Apostolskich 2:38, oraz 1 Listu do Koryntian 10:1-4 i Księgi Wyjścia 23:20-21.

W końcu Pan JEZUS Chrystus przeczytał Izajasza 61:1-2, jak to podano w Ewangelii Łukasza 4:18-19, z tego powodu, że w wersetach tych czytał Sam o Sobie (co nie przeczy temu, że w tym okresie było już w zwyczaju wymawiać Imię BOGA tylko w Świątyni Jerozolimskiej, a np. w synagodze czytano w tym miejscu Adonaj, to znaczy (mój) Pan):

„Duch Panującego Pana [יהוה] jest nademną; przeto mię pomazał Pan [יהוה], abym opowiadał Ewangelię cichym, posłał mię, abym związała rany tych, którzy są skruszonego serca, abym zwiastował pojmanym wyzwolenie, a więźniom otworzenie ciemnicy; Abym ogłosił miłościwy rok Pański [יהוה], i dzień pomsty Boga naszego; abym cieszył wszystkich płaczących; ” (Księga Izajasza 61:1-2).

Podobnie Sam o Sobie mówi Pan we fragmencie Pisma Świętego (w którym Jego Imię jest zapisane Tetragrammatonem [יהוה]), w którym powiedział, o ochronie i nawróceniu całego Izraela, zaatakowanego przez narody (Księga Zachariasza 12:1-14):

„I wyleję na dom Dawidowy, i na obywateli Jeruzalemskich Ducha łaski i modlitw, a patrzeć będą na mię, którego przebodli; i płakać będą nad nim płaczem, jako nad jednorodzonym; gorzko, mówię, płakać będą nad nim, jako gorzko płaczą nad pierworodnym.” (Księga Zachariasza 12:10).

Gdy spojrzą na Tego, Którego przebodli, wtedy Pan JEZUS objawi im właściwe brzmienie Swojego Imienia zapisanego Tetragrammatonem, gdyż jest to Imię Zbawiciela:

„I widziałem niebo otworzone, a oto koń biały, a tego, który siedział na nim, zwano Wiernym i Prawdziwym, a sądzi w sprawiedliwości i walczy. A oczy jego były jako płomień ognia, a na głowie jego wiele koron; i miał imię napisane, którego nikt nie zna, tylko on sam. A przyodziany był szatą omoczoną we krwi, a imię jego zowią Słowo Boże.” (Księga Objawienia Jana 19:11-13).

O Słowie BOGA, Które ‘Było, które Było’, mówią pierwsze wersety Ewangelii Jana:

„Na początku było Słowo, a ono Słowo było u Boga, a Bogiem było ono Słowo. To było na początku u Boga.” (Ewangelia Jana 1:1-2),

a kolejne wersety mówią o Tym, Który 'Jest, który Jest' (Ewangelia Jana 6:20; 4:26; 8:12,18,58; 10:11,14; 11:25; 14:6; 15:1,5; 18:5-6) oraz Który 'Będzie, który Będzie', będąc Początkiem i Końcem w Jego nieskończonej, nieogarnionej wieczności, jak powiedział:

„Jam jest Alfa i Omega, początek i koniec, pierwszy i ostateczny.” (Księga Objawienia Jana 22:13).

Jest Pan JEZUS Tym Kim Jest, i tylko z tego powodu będzie dane całemu Izraelowi w sercu zrozumieć znaczenie Jego Imienia:

„Abym sprawił radość płaczącym w Syonie, a dał im ozdobę miasto popiołu, olejek wesela miasto smutku, odzienie chwały miasto ducha ściśnionego; i będą nazwani drzewami sprawiedliwości, szczepieniem Pańskim, abym był uwielbiony.” (Księga Izraela 61:3).

Zrozumienie to nastanie wraz ze zrozumieniem pytania Pana JEZUSA Chrystusa (Księga Rodzaju 32:28-30):

„... Przecze pytasz o imię moje, które jest dziwne?” (Księga Sędziów 13:18),

za którym, ze względu na Imię JEZUS, 'Jestem, Który Jestem Zbawia', idzie wyznanie Miłości do Pana przez osobę uratowaną (Psalm 91:14-16).

Zatem dopiero Imię JEZUS jest pełną odpowiedzią BOGA Jedynego na pytanie Mojżesza, o to jakie jest znaczenie Jego Imienia יהוה zapisanego Tetragrammatonem. W całym objawieniu Jego Słowa udzielił ją BÓG Mojżeszowi, משה (MOSZE), to znaczy 'wyciągniętemu z wody'. Jest to też odpowiedź na pytanie Manue oraz pytanie Jakoba (Księga Rodzaju 32:28-30). Odpowiedź tą słyszy Izrael, rozumiejąc ją w sercu.

(Kolejne rozdziały⁵⁰ w przygotowaniu.) (tytus)

---

⁵⁰ <http://www.biblest.com.pl/wybrany.html>